1 Vem är din vän

Vem är din vän du tusen vänner finner
Så länge du på lyckans höjder står
Men var och en av dessa snart försvinner
Så snart din lyckas hjul tillbaka går.

Vem är din vän kanhända lekkamraten
Från din barndoms lyckligaste dar
Ny han har blivit högre man vid staten
Att jag kan knappast minnas vem han är.

Wem är din vän kanhända den som glaset
Dig skaffade uti ett muntert lag
Ny du tar fel det var ju vid kalaset
Han var din vän, den bror en enda dag

Wad gör din vän då snabba rykten spridas
Att du står fattig arm men hederlig
Han drar på axeln har medömkan med dig
Men är generad av att känna dig.

Jag vet en vän, fly till din moders hjärta
Fast oftast glömd, hon känner dig igen.
I från den dag hon födde dig med smärta
Hon är och blir din ende sanne vän

A. W. Nöbbelin 10 juli 24

Pelle och Stina. 2 (kärleksvisa)

Då härom året jag träffa Stina
Och slängde te' nå' en liten puss
Kom ej i häget' för död och pina
Att nyss jag tatt' mig en tobaks buss.

Hon rynka näsa och börja fräsa
Tvi vale Pelle du bär dig åt
Gå bakom knuten, spatt ginast uten'
Kom sen tillvaks ska vi länka pät'

Jag blev så flat som en pannekaka
Och lukka å lik en basad katt
Å bussen fick jag minsann försaka
Ja slön i vägga så de så "skvatt"

Sen gick ja tina men då hom mena
Dej vill ja alldrig i väla se
Låt bli mej Pelle jag går i ställe
Te' Jöns som tjäna i gårn breve

Å så ho gnodde i våg och knyckte
Må' nacken liksom en stunken gås
Ja, sto blig den stun och tyckte
Hjärtkammardörra att den sto lås.

Hur ska ja göra jag tänkte köra
I sjön på huv' och på detta vis
Mitt liv förspilla, men de gick illa
Omöjligt det va för tjocker is.

Å ja fick korja Jöns såg åt Stina
Så orätt här kan i väla gå
Åt mej de skratta åt mej de flina
Å ingen fästmå sta te å fa

I hela socken fanns ej en tocken
Som läka ville lill Pelles sår

Jan-Anners-Lena nog börja mena
Men tvi tusan hon va femti år.

Men kom så en då Stina träffa mej
Hon va så lessen ho så så har
Jöns nyss han sade vill ej mer se mej
Å du ser fälle hur nu då är.

Och om du ville nu Pelle lille
Mej tå tebaka me hull och här
Så med den saken allt om tobaken
En mark jag lovar om dan du får.

Nähej du Stina jag genast svara
Nu kan du ha de som du ställt tit
Och som de blitt nu så kan de vara
Allt sen jag bussa i vägga smet

Du så jag fick dej må hull och häre
Nej tackar mjukast du å får fin
Och i mitt tycke ett hull för mycke
Och häret är vist ett här av hin

Men den mig tager får kar som duger
Ty jag ska köpa båd' kjol. och sko
I stan, å tro mig ja inte Güger
Hon får det bättre än Jönses so.

Ja säkert är det att vi ska trivas
Hos mig ska katta och gris ho ha
I säng och lada vi ej ska kivas
Den bästa grisen den får bli — ja.

A. W. Nöbbeling d. 10 juli 09

3 Lejonbruden.

I skimrande bruddrägt så vit som en snö
Står djurtämjarns dotter ren blomstrande mö
Hon tvingas att räcka en främling sin hand
I morgon går färden till främmande land.

Se gästerna samlas men tid är det än
För Selma att träffa sin trofaste vän
Och sorgsen hon gånar till Lejonets bur
Att taga farväl av sitt älskade djur

Hon sätter sig neder där hon varit van
Och lindar sin arm om dess böljande man
Och skogarnas konung sin vildhet har glömt
Men Selma hon smeker och viskar så ömt.

Wi måste nu skiljas min bruddrägt du ser
Hav tack för din vänskap vi råkas ej mer
Jag tvingas att giva en främling min hand
I morgon går färden till frammande land.

Ack barndomens dagar jag minnes ännu
Då än jag var liten och liten var du
De flytt och ej mera vid leksysterns fot
Du får hennes smekningar taga emot.

Du blickar så grymt du mig säkert förstår
War lugn kära du men jag torlar en tån
War lugn hör min brudgum mig kallar igen
Farväl då för alltid min trofaste vän

En kyss nu till avsked hon lejonet ger
Men vid gallret lejonet brudgummen ser

Med ens är dess saktmod och mildhet förbi
Det reser sig häftigt i vilt raseri.

Den väldiga svänsen nu viftande far
Och Selma står dödsblek men fattning hon har
Att ropa och skrika var fåfängt beslut
Får dörren står djuret hon kommer ej ut.

Kom hit med en bössa nu främlingen skrek
Ett skott skall snart ända den blodiga lek
En dödstystnad härskar gevärit han får
Han laddar men djuret dess mening förslår

Förtvivlat det rasar i fängelsets bur
Will Selma försvara men vet icke hur
En dödstystnad herskar: Barmhärtige Gud
Istycken slet lejonet främlingens brud.

Och sedan det druckit den älskades blod.
Det lägger sig neder med nedslaget mod
Wid bleknande liket och väntar på tröst
Då sändes den kulan som krossar dess bröst.

A. W. Nöbbelin d. 11 juli 09

4 Engelbrekts-marschen.

Tågen framåt uti striden får vårt fädernesland.
Mot förtryckarnes skaror med svärdet i hand.
Och åt nordiska folket ämnu frihet skall le
Ty åt oss himlen seger skall ge.
Tågen fram för vårt land
Att med svärdet i hand
I från fjällar till strand
Lossa träldomens band
Att med svärdet i hand
Lossa träldomens band
Tågen fram för vårt fädernesland

A. W. Nöbbelin d. 11 juli 09

Engelholm
Danielslund

5 Om Hundra År

(5 9

Om jag någon gång som likväl sälla-händer
Tar ett glas förmycket så att jag blir full
Och jag kryssar fram i gator och i gränder.
Och till allmänt löje ofta drumtar kull
Reser jag mig lugnt och tänker när jag går
Wad gör det i alla fall om hundra år.

Har jag blit skuld och hjärnarna arera
På allt möjligt sätt och under vänskapssken
Och min goda ursäkt de ej respektera
Men de ha ett hjärta hårdare än sten
Sätt mig då på byses bara rullan går
Wad gör det i alla fall om hundra år

Men i fall jag tänker skulderna reglera
Och för den skull söker upp ett rikt parti
På en million jå kanske något mera
Och på alvar börjar med mitt frieri
Tänker jag så här i fall jag kargen får
Wad gör det i alla fall om hundra år

Om jag i en sjukdom mycket svår kan hända
Helt oskyldigt faller som lätt hända kan
Och jag nödgas då till läkaren mig vända
Och han mig förbjuder dricka som en ann
Säger jag till honom: hej min vän gutån
Vad går det i alla fall om hundra år:

Åran bleknar bort och storheten försvinner
Planer gå i rök och luftslott samla ner
Avunden dör ut och kärleken förbrinner
Hatet dunstar bort och skulder fins ej mer
Glaset har gått sönder bålen sprucken står
Inom knappt en tid av kanske hundra år.

A. V. Nöbbelin d. 11 juli 09

En ny Sjömanssång. 6

Jag som så många andra på havet segla må
Så långt ifrån min hemort på Ocean den blå
Bland frännnande nationer jag söka skall mitt bröd
Förutan några vänner som trösta i min nöd

I sällskap får jag vara bland Engelsmänner här
Samt Afrikanska negrer som jämt mitt sällskap är
Spanjorer Portugiser man ~~också~~ finna kan också
Samt alla slags nationer inunder himlen blå

När jag från hemmet reste en vän jag hade då
Jag den kanner i hjärtat får varje dag som går
När stormarna de ryta och sjön mot skeppet slår
När som jag rodret lämnar och ut på utkik går

När vakten den är slutad och jag får törna in
Då tänker jag på (flickan) vännen som en gång skall bli min
När sen vi bli uttörnade och seglen reva skall
Jag springer ut på nocken och samlar styrkan all

En resa ~~från~~ Ostindien till England hem vi gick
Ett brev ifrån min broder jag då mottaga fick
Han sade: Gode broder jag dig berätta kan
Din flicka han har tagit en annan fästeman

Jag kan ej rätt beskriva hur ledsen då jag blev
Jag tänkte på de orden som han nu till mig skrev

Jag läste alla breven som jag från henne fått
Där tydligt stod de orden du har mitt hjärta fått

Jag önskar mig tillbaka på ocean den blå
Jag haver nu beslutit ej mer till Sverge gå
Därför så har jag hyra och till Ostindien går
Men först jag likväl hoppas min moder skåda få

Jag därför reste hemåt i denna vintertid
Men aldrig skall en flicka nu mera narra mig
Ty flickornas kärlek varar blott en månads tid
Men bli vi längre borta då har hon ändrat sig.

War jag får mig en flicka det vet väl endast Gud.
När jorden börjar grönska då vill sen gå ut
På Ocean den blåa Neptunens stolta fält
Min lott har så utfallit min Gud har så det ställt

Allt detta det är sanning det ingen tvivla kan
Det har jag själva diktat allt med min högra hand
Mitt namn jag vill ej teckna det passar inte sig
Jag vill nu bliva glömder det passar bättre mig.

A. W. Nöbbelin d. 12 juli 09

Sjömannens avsked. 7

Adjö färväl får sista gång
Jag avsked av dig tar
Nu skall jag resa bort från dig
Men du får stanna kvar.

Kom flicka följ mig ned till strand
Der står min lilla båt
Sen ger jag dig min högra hand
Och sedan skiljs vi åt

Kom och följ mig ned till strand
Där skall du skåda få
Likkistan min den skall du se
Med flagg och vimpel på

Din kind är röd som valmoros
Din mun är sockersöt
War gång jag dina blå ögon ser
War bloddropp i mig rörs.

Din kärlek liknar jag vid snö
Som faller i April
När den går bort då vill jag do
Jag vill ej vara till

Nu sätter skeppet av från land
Och det med största hast
Och rodret tager en ung sjöman
Adjö för sista gång.

A. W. Nöbbelin d. 12 juli 09

I Appladalen i Wärnamo. 8

Det var en yngling han hette Petter
Från Wästbo härad, Hult gården heter
Han svarvar pinnar de må ni tro
På stolfabriken i Wärnamo.

Det var en afton i sena stunden
Han promenerade i gröna lunden
Han gick sen solen sig lagt till ro
I appladalen i Wärnamo

Då mötte han en så vacker flicka
Som kärleksfullt uppå honom blicka
Han lyft på hatten och sad: Mann tro
Är fröken hemma i Wernamo

Ack nej i Wästbo där är jag hemma
Min far är bonde jag heter Emma
En liten tid jag blott här skall bo
Att lära sy uti Wärnamo

Och Petter sade: Min Emma sköna
Skall vi spatsera uti det gröna
Då neg hon vackert och sad: Joho
I appladalen i Wärnamo

Då bjöd han henne så vänligt armen
Från deras hjärtan i ungdomsbarmen
Så byggde Amor så snart sitt bo
I appladalen i Wärnamo

Och Petter sade: Du Emma lilla
Skall vi ej sätta ass ner helt stilla

Sigrids klagan. 12

Uppå Mälarens strand en afton såg
Man en julle gungande på våg
:/: Fågelsången tystnat och om blott man lyss natt
Kunde man själv hört sitt hjärtas slag. :/:

Uppå stranden tätt vid jullen satt
Liten Sigrid väntande en natt
:/: Hon ej såg ej tänkte, att sig solen sänkte
Emot Österns purpurskyar ned. :/:

Så hon uti stilla drömmar satt
Tills hon slumrar i den tysta natt
Ensam drömmens ängel, med sin rosenstängel
Invid Sigrids sida haller vakt.

Hon i sakta klagan brister ut
All min glädje har nu tagit slut
Jag har blivit glömder, glädjebagarn tömder
Sen min Eric, fjärran från mig drog

Ljuva kärlek med din rosensky
Skulle du så hastigt från mig fly
Men på drömmens vingar, glädjen högt sig svingar
Till min vän min oförglömde skatt

War på jorden. Eric än du är
Jag din bild uti mitt hjärta bär
Jag dig ej kan glömma, jag vill om dig drömma
Älska, lida, sakna tills jag dör.

Men en sakta viskning nu hon hör
Och en fridfull hand vid henne rör
Nu min hulda ömma, skall du sorgen glömma
Ty din Eric vid din sida står.

Hon ur stilla drömmar vaknar opp
Ser sin Eric, ser sin fröjd, sitt hopp
Nu vid Erics hjärta, glömde hon sin smärta
Snart han får sin brud i säker hamn.

A. W. Nöbbelin d. 14 juli 09.

Danielslund.

Engelholm.

På gröna mossan där sippar gro
I Appladalen i Wärnamo

Sen sade Petter i kvällen klara:
Säg vill du på mina frågor svara?
Säg vill du svära mig evig tro
I appladalen i Wärnamo

Och Emma sade: Min Petter hära
Att dig tillhöra det är min ära
Till hösten skola vi sätta bo
Och hyra rum uti Wärnamo

De sutto där ämne många timmar
På kärleksvägen sig Petter svingar
Han var så glad så kan ropa "tjo".
I appladalen i Wärnamo

Men kort därefter Petter kände
Att kärlekskvalen i hjärtat brände
Han såg att falskhet kan även bo
I flickors hjärtan i Wärnamo

Med sorg i hjärtat och dystra tankar
Då till Amerika Petter vankar
Han suckar ofta: Håhå: Joho
Du falska flicka i Wärnamo.

Och hör i gossar där ner i salen
Tag er till vara för Appladalen
Ni vet att falskhet kan också bo
I appladalen i Wärnamo.

A. W. Nöbbelin d. 12 juli 09.

Danielshund.

Engelholm.

9 Den sorgsna flickans klagan.

Kom blicka in på en kyrkogård.
Där står en grav och en minnes vård
Och invid graven en flicka står
En blomsterkrans pryder hennes hår.

Hon ser på graven med tårfylld blick
En suck utur hennes hjärta gick

Hon ser på graven hon dignar ner
I tysta bönen till Gud hon ber.

O, Alvar o. Alvar är död från mig
Ack jag vill dö jag vill följa dig
Du var den vännen som Gud mig gav
Nu vilar du i den stilla grav.

Men se på stjärnarnas milda glans
Din grav jag pryder med denna krans
Den krans jag burit uti mitt hår
Ett minne ifrån vår kärleks vår

O, Wästanvind som mitt sällskap är
Du vet så väl vem jag håller kär
Du skall mig ej längre sorgsen se
Men hälsa hem till min älskade.

A. W. Nöbbelin d. 13 juli

Danielstund

Engelholm

10 Kärleksvisa

Farväl i sången vill jag minnas dig
Glöm du i tysta bönen icke mig
När lutan stämmer upp en hymn till Gud.
Då glömmas skall ej du min ungdomsbrud.

Men var jag är till vilket land jag far
Din ljuva bild står i mitt minne kvar
:/: Som svanen klagande kring fjärran Ö :/:
Jag vill i toner leva toner dö

Ty uti dikten blott jag älska får
Blott nattens stjärna skadade min tår
Och hälsar hon dig någon kväll så klar
Ett milt godnatt från mig hon säkert har.

När solens klot ur fjärran östern går
Då glindrar utur rosens kalk en tår
När som den sjunker ned i västerns hav
Då tänker rosen på sitt slut, sin grav.

Som blommans solrymd är vårt liv så kort
Wi sjung, älska hoppas och dö bort
Men bortom graven ligger himmelen
Och där fins även rum för kärleken.

Där skall jag sen jag drömt min dröm till slut
Som brudgum vid dett hjärta vila ut
Farväl till dess du själ utav min själ
Farväl, ett innerligt ett ömt farväl.

A. W. Nöbbelin d. 13 juli 09.

11 Nikolina

Att vara kär det är en dödlig pina
Den som försökt han säger icke nej
Ty jag var dödligt kär i Nikolina
Och hon var lika dödligt kär i mej.

Och Nikolina hon var fager till att skåda
Han hade hals liksom en snövit svan
Och hennes ögon voro himmelsblåa
Hon hade snärjt mig uti sina garn

Om hennes hand jag bad hos hennes pappa
Men aldrig vänta jag att detta svaret få
Jag aldrig kommit utför någon trappa
Så hastigt och så vårdslöst fort som då.

Sen gick jag hem och skrev till Nikolina
Att hommot mig nu skulle va så snäll
Och möta mig när månen börjat skina
I Ekebacken nästa torsdags kväll

Mig mätte då en som var klädd i kappa
Och månen sken på himlen som en båk
Den mötande var Nikolinas pappa
Beväpnad med en rätt försvarlig påk

Då börja jag att darra uti knäna
Och skulle ta till benen rädd och skygg
Men när jag smög mig där emellan träna
Fick påken dansa polka på min rygg.

Det blev allt varre med min kärlekspina
Jag var om ryggen både blå och rö

Nu väntar både jag och Nikolina
Att gubben snart skall lägga sig att dö.

När han är död då skall vi bliva snälla
Wi skala simma i ett sällhets hav
Och som en minnesvärd skall vi då ställa
Den gamla påken uppå gubbens grav.

A. W. Nöbbelin d. 13 juli 09

13 Hästvisa

Det var en afton då stormen vin
Och vinden susade emellan gren
War blomma visnat har var fågel flytt
Och markens grönska i snö färbytt

Min blick till himlen jag höjde då
Wad den var klar och vadden var blå
Mång tusen stjärnar jag tindra såg
Som lyste seglaren på märkblå väg

Då tänkte jag liksom stjärnan där
Ett ljus om natten för seglarn är
Så vill jag lysa min älsklings spår
Och bli hans stjärna varthän han går

När allt omkring mig blir tomt och kallt
Då vill för honom jag vara allt
War blomma vissnat för länge sen
War kärlek trotsar förgängelsen

På honom tänker jag var minut
Det skall jag göra till livets slut.
Jag ända in uti dödens famn
Så vill jag viska min älsklings namn

Och om jag honom ej kunde få
Det hoppet likväl mig återstår
War än han finnes så skall ändå
Min dystra tanke till honom gå

Warthän i världen jag mände gå
Wad hälst i livet mig hända må

Jag aldrig, aldrig skall glömma dig
Glöm du min älskade ej heller mig

Nu vill jag sluta nu vill jag dö
För här är sorg här är bara nöd
Farväl min älskling men kom ihåg
Jag lyser seglaren på märkblå våg

Farväl min älskling lev glad och sätt
Njut livets glädje till senan kväle
Men glöm ej vännen med eld i själ
Farväl min älskade farväl farväl.

Min lampa slocknat för länge sen
Nu är det midnatt jag är allén
Med sorgfullt hjärta med bruten själ
Så vill jag viska farväl farväl.

A. W. Nöbbelin d. 15 juli 09

Danielslund
Engelholm.

Sankta Lucia. 14

Aftonens stjärna havet bestrålar
Och i dess skimmer Etna sig målar
Skogen ej brusar, löven ej susar
Och ute västern vågen hörs brusa
Skynda till Aftonfärd
På vågen den fria
:: Sankta Lucia. ::

Kärliga Neapoli drottning du fria
Med dina stolta ängder så gröna
Ej något annat land äger din like
Blott dig jag prisa vill skönhetens rike
Skynda till Aftonfärd
På vågen den fria
Sankta Lucia.

A. W. Nöbbelin d. 15 juli

Danielslund
Engelholm.

Erotik

Jag är så ung jag är så öm
Så stolt, så glad, så här.
Mitt ideal, min ljuva dröm
Den bild mig hoppet när
Jag kunne mötte i dalens sus
Wid bäckens vilda språng
Wid månens bleka omma ljus
En sommarnatt en gång

Jag stod i skuggan av en lind
I djupa tankar sänkt
Hon syntes då med bleknad kind
I strida tårar dränkt
Och skumt var ögat som hon bar
På bäckens trägna färd
Wem var hon? Stjärna viska svar
Den dystra sorgsna gäst.

Jag vet det ej hon kom och gick
Med samma tysta fjät

War det en dröm ack ny den blick
Mig mötte röjde det
Den blicken gav mitt hjärta sår
Det blöder än i dag
Ty levde jag i tusen år
Den glömmer icke jag.

War det en ängel som begrät
En sorg då pulsen slog
Som vandrade de samma fjät
Hon gått när livet lag
Kanske att invid bäckens språng
Av kärlek hjärtat slog
I sommarnatt vid trastens sång
Dess levnadslycka log

Kanske att falskhet innan kort
Dess unga lycka skar
Då kanske livet flydde bort
När brustet hjärtat var
Kanske att sedan år vid år
Hon följer atråns makt

Och evigt samma fjät hon går
Till samma minnens trakt

Du fångslar mig din sorg är skön
Ditt ögas tårglans
Din ömma lätt förstådda bön
I dessa minnens krans
O. ljusa dröm, du andesyn
Får ren får jordens kval
Min själ vill följa ovan skyn
Mitt drömda Ideal.

A. W. Nöbbelin d. 16 juli 09

Kärleksvisa

(Mel. Ljungby Kom)

O, jag drömde om kärlek och trohet en dröm
Ack hur härlig den drömmen mig var
Allt flög bort som ett flarn uti tidernas ström
Och allenast blott minnet står kvar
Men det minnet det gömmes i djupaste bröst
Likt en pärla i böljärnas famn
Ack i sorgernas dröm ligga vemodig tröst

De viska sin älskades namn.

Ack jag bräddar pokalen med druvornas saft
Jag vill dricka får glädjen som flytt
Och i skummande vin hämta mod hämta kraft
Till dess sällheten åter har grytt
Ty i vin ligger glömska av sorg och av strid
Ligger kraft, ligger mod och behag
Och då klädes i rosor en bortrunnen tid
Och ger strålglans åt lidande drag

Ja, den kläder min tanke i purpurande skrud.
Och ger känslornas brus harmoni
När sorg flyger fjärran vid tonernas ljud
Är vår vaggande arv färbi
Jag vill sjunga en sång om hur jorden blir ljus
Vi suckar, vi klagar det så
När min ande förs bort från det tyngande grus
Uti toner till rymderna blå

Ack jag minnes ännu, ack jag minnes så väl
Hur i barndomens dalar jag sprang

Jag hörde en ton som slog an på min själ
Med sin sena sin fridfulla klang
Jag hörde en sång så sällsam och vek
Som så helt och så innerligt bram
Att jag aldrig hur tiden än skiftar sin lek
Här i livet färglömma den kan.

A. W. Nöbbelin d. 22 juli 09

Danielstund.

Engelholm.

Kärleks-visa.

Det var en gång då jag förlovad var
Det var så sent, så sent vid Juletid
Jag aldrig haft så roligt någon gång
Jag dansa hela hela natten lång

Min flicka var den vackraste i byn
För hennes kind var vit som vitan skyn
En liten ros hon bar på varje kind
Ja, denna ros var röd som georgin

[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

A. W. Nöbbelin d. 12 aug.

Flickans klagan.

Och jag satt där så sällt i den strålande kv[illegible]

tand

Gustav Wasa

Herr Gustav var biltog men ägde likväl
En kung under dalkarlens tröja
Förföljd uppå Siljan i hack och i häl
War skulle sig flyktingen dölja
Uppå granande berg under blånande sky
Då lyste från ett fönster i Utmelands by
Ty tro skall i Dalom han finna.

Han sprang in i stugan en fristad mig gev
I blinken mig bödlarna följa
Och bilan var höjd över flyklingens liv.
"Nej jag skall i källarn dig dölja"
Sad' kullan och öppnade fallucka rén
Stig neder vid brygden jag vakar allén
Ty tro skall i Dalom du finna

Ur gluggen fördold skall din föda du få
Sad' kullan när luckan hon slängde
Och bryggkaret slättde hon ovanuppå
Att springarna dölja hon länkte
Gud signe och råde att ej i hans våld
Att aldrig Herr Gustav åt Kristian blir såld
Ty tro skall i Dalom han finna

Så svarade kullan: Sök var ni vill
Blir och här i gården han funnen
Blodspenningen hörer ensamt er till
Kanhända till prästgården hunnen
Ur silvrade kannor han dricker som bäst
Sänt mjöd har ej smäfolk åt högbarn gäst
Men tro skall i Dalom han finna

O, himmel o, avgrund var krigarens ed.
Din räv du vill spiret förvilla
Men lungt satte Tomte Mats hustru sig med.
I vrån får att vysa den lilla
Gud signe och råde att ej i hans våld
Att aldrig Herr Gustav at Kristian blir såld
Ty tro skall i Dalom han finna.

A. W. Nöbbelin 29 nov. 1909.

Sjömannens hemkomst.

En sjärneklar afton i rosendelund
Spatserade jag i det gröna
Jag stod där så stilla förundrad en stund
Och hörde på näktergals stämma.

En jungfru där satt i den rosendelund
Hon satt ibland träden så gröna
Hon satt där hon såg så förunderlig ut
Bland blomstren som voro så sköna.

Frimodigt jag gick till den jungfrun fram
Och sade: "God afton min flicka"
"Tillåter ni mig att få vara er vän
Ty ni synes att vara min like."

Med tårar på kinden hon svarade: "Nej"
"Det kan jag stätt inte min herre
Men vill ni mig lyda och gå eder väg
Att jag må få bliva allena"?

"Har ni någon fader eller moder på strand?
Eller har ni några syskon i livet?
Eller har ni någon älskare på denna strand?
Det må ni nu får mig omtala."

"Min fader han drunknade på detta hav
Min moder hon sörjde så svåra
Och därför så får jag så ensammen gå
Och fälla de bittraste tårar."

"En fästman jag hade som också försvann
Hans fader mig ej kunde lida
Ja, det är sju år sen han for ifrån mig
Gud vet om jag nånsin få se han."

"Ja, kan ni mig säga Er älskades namn?
Eller kan ni mig säga hans like?
Eller kan ni mig säga av vad stånd han var
Det må ni nu får mig beskriva."

Hans fader var tysk och konstapet på strand
Hans son hette Ludwig med mera
Ja, det är sju år sen han for i från mig
Och aldrig ett brev har ankommit.

Så stod jag så stilla förundrad en stund
Tills blodet i mig mände svalna
"O, vänliga, Elin, a, det är ju jag
Kom uti din Ludwiges armar."

Och jungfrun hon fäll till sin älskades bröst
Alla sorger för henne vara glömda
Ty Ludwig var kommen i den gröna lund
Och de bittraste tårar voro tönda

Engelholm d. 6 dec. 1909

A. W. Nöbbelin

En sorgesam visa!
Till all föresjunga vid utsparkningfästen för
Hedwig Carlberg den 27 nov 1909.
Mel.: Min fader var en ung soldat.

Wår Hedwig var en pockers tös,
Den tappraste man fann
Wid femton år beslut hon tog
Att skaffa sig en man.
Så gick hon ut vid månens sken.
Där karlar växa uppå trän
Och synte noga var och en
Men ingen helt gick an.

En gnall och pep för reumatism
Och hade svårt att gå
En annan flaxade omkring
Och hade svårt att stå.
En fläbbade guds långa dag
En var i vettet något svag

En bar på fläsk av gröfsta slag
En tunn som kalikå.

Men Hedvig tog sin tröst i det
På manfolk är ej brist.
Vänninan gifte sig så tidt
Att det blev nästan trist
Så föddes där ett litet skrå
Det spardes snart att de fått två
Och Hedvig tänkte då som så:
Anamma det så visst!

Men det blev också hennes stund
Att hanka sig en kar,
En riktig en, av prima sort
Ur lagret som fans kvar
Det vattnas rent i vår nobless
När Kalle syns i fästmansdress,
Ty fast han gått igenom press
Han därför flat ej var.

C22

Av detta skäl vi samlats här
En flock av flickor nu
Tär att få äga dig ett tag
Tärin du går bort som frü.
Bevars ej avund oss förtär
Det är ju bra att du är kär
Och sägas må som sanning är
Du hart på gaffeln du!

Det har sin sida nog förstås
Med äkta männer dra
Men engen björn är värre än
Att han kan tämjas bra
Det sägs att karln är hal som sill
Och rysligt svår att hålla still
Men resonnera hur man vill
Dom ä'dock bra att ha!

Du går utur vår muntra krets
Att le som brud så sött
Du först en egen gubbe får
Och sen en egen glätt

Och kärlek utan maskopi
Ett pampigt kök med matskåp i
Som pigans tjängs kan stå uti
Tills du får lagt dig trött

Men här skall bli en annan dans
Vid badtid nästa år
Vi lägga våra krokar ut
Ty nu är turen vår
Där man folk löpa tätast stå
Där skall man finna oss också
Där vilja vi farsöka på
I Hedvig Carlbergs spår

Engelholm d. 7 dec. 1909

A. W. Nöbbelin

Visan om lilla Maja

Vet mamma när jag gick i dag
Med ~~med~~ nötter i min ficka
Till skolan just då mötte jag
En liten, liten flicka
Hon såg så söt och vänlig ut
:/: Just som en liten russinstrut :/:

Hon hade sippor i sitt hår
Och en bukett vid barmen
Hon trippade så nätt på tår
Och bar en korg på armen
Och när hon gick fäll mer och mer
Av blommarna ur kargen ner.

Jag frågade: Wad heter du?
Hon sad: Jag heter Maja.
Vem är din mamma? Är hon fru?
Nej blott en liten Kaja
Vem är din pappa? "Westanvind"
Wem är din syster? Ros på kind.
Ja, syster min är ros på kind.

Han nickade och gick sin väg
Med sina ögon klara
Jag gick till skolan: Mamma såg,
Vem kan den Maja vara
Jag tänker hela dan där på
Och läxan vill ej mera gå.

Den Maja går mig just besvär
Jag kan av längtan spricka
Men mamma tänk om Maja är
Den vackra vårens flicka
Ack, kom du lilla Maja min
Kom titta genom rutan in.
Kom titta genom rutan in.

A. W. Nöbbelin d. 11-1-10.

Engelholm.

Spiskroks-valsen

Spiskroksvalsen har toner med klöm uti
När man hör den kan man ej alls låta bli
Stampa takten och svänga i valsens ring
Med sin jänta runt ikring
Pojkar flickor nu fröjdoms i spiskroksvals
Och jag lovar ni er ej ångra alls
Ty med armen kring livet på jäntan sin
Dansar gossen i himmelen in.

Kör: De e sålivat så
Man går bara på
Får en kyss ibland
Båd på mum och hand
Men vad går väl det
När som ingen sett
Spiskroksvalsen går det så lätt.

Nu på dansbanan fröjdas av hjärtans grund
Ljuva toner hörs från den grönskande lund.
Lolka pitten att svänga sin jänta lätt.

Efter spiskroksvalsen så nätt
Ifrån Ystad och till Haparanda stad.
Tonar spiskroksvalsen av ungdom så glad.
Ty Carl Dumpan en fin melodi den gett
Spiskroksvalsen är nummer ett.
Kör. De e så livat så. e. t. s.

A. W. Nöbbelin d. 2-2-10

Lund.

Bostonvalsen.

I Boston valsen lever jag än
Uti mitt minne njuter jag den
Ögon som drömma viskningar ömma
Fylla mitt sinne med tjusning å glöd
Mörk som nattens sky
Smärt som en hind
Och som sommarns ros
Röd hennes kind
Där i Bostonvals jag henne får
Vet mitt hjärta vad som det lyckliggör.

Lund. d 11-2-10 A. W. Nöbbelin.

Ensanjungfru Betty Cederholms visa om stationsfärmannen Algot Landegren.

Jag en liten visa kan
Om Landegren det handlar han
Happla happla tralala.
Det är karl med schangtiljess
Och han skall bli mitt kärleksess
Happla happla tralala
Jag har känt en sen Apryl
Trala lalala.
Och han är vacker och ej fyl
Trala lala
Jag har känt en sen Apryl
Och han är vacker och ej fyl.
Och vi ska gifta oss till Jyl.
Därför som en trast på gren
Sjunger jag om Landegren
Happla happla tralala.

När han står på sin stassion
Och bläser signalmentets ton, happla etc.

Stannar han så gruvligt lätt
Det största lakomativett, hoppla e.t.c.
Så han visslat har på mig tralalalala
Uppå livets järnvägsstig tra lalala
Ja, så han visslat har på mig
Uppå livets järnvagsstig
Tills mig ock dig till slut blev sig.
Så Landegren blev min passion
Och han blev stins på min stassion
Hoppla Hoppla tralala.

Vi ska ha' ett rum och kök
Där Landegren får biff med lök hoppla-
Där ska vi glömma livets strid
Som rasar utimellertid hoppla e.t.c.
Amar skall stadigt vara där trala lalala
Och skjuta skott med sitt gevär trala lala
Amar skall stadig vara där
Och skjuta skott med sitt gevär
Ack om den stunden snart var här
Ja. där ska vi det Gyvligt ha
Amar Landegren och ja. Hoppla e.t.c.

A. W. Nöhlelin Lund d. 21-2-10

Pansarbåtsvisan

Säg minnes du den allra första gång
På Pansarbåten
Vid dragspelslåten
När du mig muntrade med dans och sång.

Agusti aldrig jag förglömma kan
Då du mej kösste
Den trettifösste
Ombard hos dig på saltan Assian.

Sjömannens kärlek är som höstens vimi
Då hjärtat lessnar
Och blomman vessnar
Men flickan bliver trogen i sett sinn.

Då livets hav ett skepp det gångar där
Får fulla segel
Dess akterspegel
Så stalt färgyllandes skeppsnamnet bär

Det namnet skrivet står uti mitt bröst.
Det vill jag viska
Intill mitt sista
Till lilla vännen med en ljuvlig röst

Och skeppets namn Kärleken är försam
Det största skepp som
På böljar farit
På livets böljeflod alh Ossian.
A. W. Nöbbelin
Lund den 21-2-1910

Friare-Walsen

Kom Adolfina, kom Adolfina, följ mej i valsen
Kom Adolfina, Kom Adolfina, håll mej om halsen
Kom Adolfina, Kom Adolfina! Spelemman spelar
Felar på si fela fin fallera.
Adolfina du vet ja, å glå i dej
Å du glå i mej, så såg inte nej
Trall.

Hjärtunge lilla, tänk om en annan tro du vill
Hjärtliga kära då mände vända hjärtat mitt tära
Bort från min lilla hjärteros får jag segla på vågen
Sorgefull i hägen min fallera
Adolfina du vet. e.t.c.--

Jag vill dig giva, jag vill dig giva gullring som skiner
Jag vill dig giva, jag vill dig giva psalmbok finer
Jag vill dig giva jag vill dig giva fästmågåva
Lova mig ditt hjärtas tro fallera
Adolfina du vet---

I Tjärnö kyrka där skall de lysa fär oss min Fina
Då utan glädje Fina min Fina glad ska du skina
I kosterbåten far din han seglar sen efter prästen
Bjur'n te bröllappsfästen fin fallera.
Adolfina du vet.—

Käringa, far, me färning skall kamma te oss min blomma
Opp ska di bulla mälskost å brynast må kardamamma
Kringlera pepparkaå bälga sockerkaka
Åh, vad det skall smaka gott fallera. Adolfina.

Hej fallerälla, hopp fallerälla dansa skall alla
Töser skall snurra piltar skall svänga hopp fallerälla
Valsen skallgå så vind han ska vina töser skall skina
Fina uti bröllopp sdans fallera
Adolfina du vet — —
Ute på Kaster, ute på Kaster bröllop ska stända
Lördag å sönda lärda å sönda sönda å mända
Krona ja dansar å dej i brudevals Adolfina
Skina ska du som es sol fallera.
Adolfina du vet.

Bässar ska smälla långt bort i fjälla skatta ska ronga
Töser ska snurra, piltar ska svänga stampa å sjunga
Bruasäng bäddas, bruasäng bäddas din fram pomaran
Ini kammam varan fin fallera
Adolfina du vet. —

A. Nöbbelin. Lund. d. 29/5 10

C28

Bastanvalsen. 2 vers

Fastän den vissnat, blomman hon gav
Doften försvunnit blad fallet av
Än jag den gömmer aldrig förglömmer
Hur jag en gång stod vid hemmelens port
Dock så ljuvt ditt hopp äger jag än
Att i bastanvals mötas igen
Och till dess på nytt stämman jag hör
Hennes ros bliver alltvad som mig lyckliggör

AVN. d. 21-7-10

Landtflickans visa

Klinga min sång och eka giv svar
Långt in i skogens salar
Morganens sal så ljuv och så klar
Strålar kring berg och dalar
Tuppen i byn så stalt och så gällt
Sjunger sin visa glad
Blomman så skön på gränskande fält
Glittrar i daggens bad.

Sommar i skog och sommar på våg
Sommar i själ och hjärta
Varmt är mitt blad och lätt är min håg
Bort med all sorg och smärta
Kom mina vänner dansa med mej
Happsan i lek och fröjd
Tattig jag är men ledsen? Ähnej!
Jag med mitt liv är nöjd

Inte så gifter jag mej i år
Visst inte heller nästa
Gossen som friat vänta väl får
Friheten är den bästa
Men om han tynar bort som en hann
Kärlekens sorg är svår
Då så får jag väl tan i min famn
Läka hans hjärtesår.

AVN. d. 21-8-10

Min lilla vrå bland bergen. 61

Jag vet en vrå emellan bergen
Eh liten vrå som tillhör mig
Där ingen flärd inästlat sig
Där ingen askuld skiftat färgen
Vart än mig ödet kasta må
Jag länglar åter till min vrå
Min lilla vrå bland bergen.

En koja högröd som skarlakan
Och lugnare än ett palats
Ger åt mitt läger skydd och plats
En rosenhäck är mitt sparlakan
Vart jag av ödet jagas må
Jag längtar åter till min vrå
Min lilla vrå bland bergen

Där har jag stängt en fånge inne
Som måste giva sig tillfreds
Inom den lilla trånga krets
Ty jag har blandat håg och sinne

Vart än mig ödet driva må
Jag längtar åter till min vrå
Min lilla vrå bland bergen.

Min lilla, "Hildur", heter fången
Och kärleken med blomsterband
Fäst hennes hjärta fot och hand
Vid kojans sångare och sången
Vart jag av ödet jagas må
Jag längtar åter till min vrå
Min lilla vrå bland bergen

Han är befäst min lugna hydda
Så otillgängelig som säll
Ty märka skogar höga fjäll
Elott världens stormar henne skydda
Vart jag av ödet jagas må
Jag längtar åter till min vrå
Min lilla vrå bland bergen.

Jag har sett ramla flere troner
Som fåvitsk barnalek, till grus

Men ännu står mitt trygga hus
Och vet ej av revolutioner
Hur högt mig lyckan gynna må
Jag längtar åter till min vrå
Min lilla vrå bland bergen.

Jag jagade i ungdomsåren
En brokig fjäril prydd med gull
Jag vilse gick jag fäll om kull
Jag stötte mig än svida såren
Men jag var lycklig nog ändå
Att åter hitta till min vrå
Min lilla vrå bland bergen.

Att lyckans yra fjäril fånga
Jag läser aldrig mer omkring
Ty jag har lärt att ingenting
Man vinner så med mödar många
Nej jag har lycka nog ändå
Min sköna fånge i min vrå
Min lilla vrå bland bergen

A V N. d. 23-8-10

Lareley

Så underligt är mitt sinne
Jag kan det ej färstå
Skall aldrig ur mitt minne
Den dunkla sagan gå
En kvällsvind kyligt ilar
Kring stränderna av Rhen
På bergens tappar vilar
Ett rosigt återsken

Omvärvd av skummets glitter
På vågskäljd klippas krön
Juvelamblixtrad sitter
En jungfru underskön
Med guldkam ses hon kamma
Sitt hår, på samma gång
Hos seglarn kärleks flamma
Han tänder med sin sång.

När henne han så här sjunga
Ej färan mer han ser

Som hotar att honom slunga
I farsens virvel ner
Till slut han dock som mången
Får där sin lägerstad
Det vallar den tralska sången
Som sköna Lareley kvad.

A V IV. d. 23-8-10

Natianal-Devertissement

Ack Värmeland du skåna e.t.e.

Där strömkarlen spelar för skog och älvar blå
Min gamle faders stuga är belägen
Men skogarna susa och till varandra slå
Om Svea folk de viska mången sägen
Det folket det är gott i sin innersta rot
Och går man det till möte så kommer det emot
Och så man vinner mer än halva vägen

Jag är väl blott en ringa Vingåkersflicka, jag
Och sjunger varken ombedd eller tvungen
Men jag vill även kväda min enkla sång i dag
Och vore det också för själve kungen

Den kungen han är tapper den kungen han är god.
Nu har jag sjunget visan så gott som jag förstod
Av andra må den bättre bliva sjungen.

AVN d. 7-9-1910

Förmanings-visa

Men i ditt tjugoförsta år
En vacker friare du får
Du skall ej se på ytan blott
Må även hjärtat vara gott

Men var försigtig i ditt val
Tro ingen, ingen enda karl
De tjusa liksom ängel, men,
I hjärtat bor ej ängelen.

Men om du i all nöd och sorg
Blir tvungen giva bort en korg
Fyll den med blommor överfull
Ty kärlek bättre är än gull.

Men om du vill leva all din tid
Emellan stormarna och strid
Göm kronan då tills du blir brud
På jorden eller upp hos Gud.

AVN d. 7-9-10

Säterjäntans söndag!

På solen jag ser det lider allt frem
Snart är det vid högmässotiden
Ack, den som en stund fick önska sig hem
Bland folk som på kyrkaväg skride
När solkivan stiger lite så den står
Där mitt över höjden i kammen
Då vet jag i dalen klockerna går
Då ringer från tornet det samman

Vad nyttar det väl att taga sin bok
Och sjunga i höjden sin spalme
Mitt tak är får högt och här är det dock
Som tonerna blekna å falme

Ack den som en dag fick blanda sin röst
Med hans och de övrigas stämma
Gud give att snart det lacka mot höst
Gud give jag åter var hemma.

A.V.N. d. 7-9-1910

Sjung!

Varför skall man tvinga mig att sjunga
Fast jag kan en liten visa jag?
Jag vill hellre dansa med de unga
Hela natten till den ljusan dag
Stundom händer visst då ingen hör mig
Enkla sången kväller ur mitt bröst
Det är känslan då som så förfär mig
Att jag vågar höja upp min röst.

Om jag kunde som jag ville sjunga
O, vad toner av en klar kristall
Om mitt hjärta låge på min tunga
Gläddes någon av dess toners fall?

Men nu kommer sången tyst och sakta
Blott för mamma, hon är snäll ändå
Och får lyssna; ack, jag bör mig akta
Att ej fler än hon får höra på.

A. V. Nöbbelin d. 14 okt-10

En fin visa

Det vår en unger banddräng han gick sig en gång
Till kyrkan en morgon, han sjöng sig en sång
Så gladelig, så gladelig.
Det var så vackert väder
Han hade nya kläder
Han sjöng sig sin visa, hon väntar på mig
Min jänta hon väntar på mig.

Där gick sig en jänta hon såg sig omkring
Han såg åt alla väder hon såg at alla ting
Så gladelig, så gladelig
Men mäst åt banddrängen
Vid Alsbackasvängen
Den jäntan den gassen de råkade sig

 De lega de stannade sig.

Och hör du min jänta vi stannar du dig?
Vi vilja gå tillsammans på livets långa stig.
Så gladelig, sågladelig
Och här har du ringen, och mjölet i bingen
Och kakorna i taket de samla väl sig
De samla, de samla väl sig

Och jäntan kon lade sin hand uti hans
De gingo framåt vägen de gingo som tilldans
Så gladelig så gladelig
Min kära, min fina
Må solskenet skina
Må solskenet skina på dig och på mig
Må solskenet skina på dig

A. W. Nöbbelin d. 14/10-10

Carl Edvard Magnusson

Om man har en fästman, som man håller kär
Ja, då är det bäst man mot den trogen är
Ty trohet är blomman på livnadens stig
För kärlek ej trohet så vissnar den sig
Magnusson, Magnusson, Carl Edvard Magnusson
Trohetens blomma bär jag i mitt hjärta

Det hjärta som längtar mot kärlekens kust
För det inte trohet det mister sin must
Det bliver så gammalt och visset och torrt
Precis som ett sviskon av uslaste sort
Magnusson e. t. c.
Jag är min liv och kuiv inte nåt sviskon

Den låga som lågar i älskandes barm
Skall tack vare troheten jämt hållas varm
Med trohetens olja skall den friskas opp
Ty för veken förtorka ja, då är det stopp
Magnusson e. t. c.
För kärleks lampan är du fotogénen

72 Den lycka som spirar ur kärleken fram
På den får ej komma nåt otrohets dam
Med rosendevingen skall det fläktas "wick"
Och haver man ingen så är man ett "bleck"
Magnusson e.t.c.
Jag är din rosendevinge som fläktar

Om hjärtat blir sårat av otrohets tagg
Är hoppet den salva som svalkar likt dagg
Men käraste flickor och gossar också
Varn trogna ty salvan är svår ti att få
Magnusson e.t.c.
Av hoppets salva har jag flera burkar.
Lund H.V. Nöbbelin d. 15 okt. 10

Liljekanvaljens-avsked.

Ljuva susande milda aftanvind
Kom och svalkande smek min lilla kind
Sätt dig ned invid min späda fat
Ack dröj, dröj hos mig tag min sista sucks emot
O, hur jag längtar att spreda min doft till en var

Prisa min skapare god får den välluk jag ännu har kvar
Snart är den slut den karta tid
Och jag böjer mitt huvud så sakta så sakta
Att dö, vit såsom snö
Ljuvligt slumrande in uti frid

Rik på fröjd, men så kort min levnad var
Ljuva kändes mitt hjärtas harposlag
Jag solljus dröck i mina späda blad
Min dräkt var så vit, var så ren i ljusets bad
Sen blir jag gämd i den snövita spepningens dräkt
Vitar och väntar på vår, och på dig du västanfläkt
Snart är den slut den karta natt
Och jag höjer mitt huvud så sakta, så sakta
Och då klalkarna, små
Ringa hälsande vårsolen glad
Kristianstad d. 13 nov. 1910

Skogsblomman.

Får er vill jag klaga i skogsblommar små
Min hemlighet höjen i aldrig ända

För er kan min härlek mitt hvad jag förtro
:: Er doflande kalk skall den gämma i ro ::

Och fäster hon er vid sitt böljande bröst
Så doften och sägen med viskande röst
Dig tillhör hans hjärta blott dig har han kär
:: Men vågar ej yppa det hvalhonom tär ::

Men vissnade bladen snar dofta ej mer
Från böljande barmen hon löser er ner
Och om uti bäcken hon kastar er ned
Så tagen i djupet min hemlighet med.

Kristianstad 13 nov. 1910
AHW.

Mamsell Amanda!

Mamsell Amanda vid fönstret satt
Hon såg på månen den klara natt
Ur barmen smög sig en suck av trånad
Men aldrig glömmer hon Augusti månad

C36

Vad jag var lycklig, vad jag var säll
Då han kom till mig för varje kväll
Vi sjöng i skumrasket små ballader
Och sen så gjorde vi promenader

Men mamma sade: Dig akta barn
Att du ej snärjer dig i falska garn
För varje kväll vill du promenera
Men detta får nu ej hända mera.

Men jag svarte: Det vet jag vist
Att Alfred hyser ej den minsta list
För rösten aktar jag nog min heder
Vid dessa ord han i rummet träder.

"Följ med mig ut på en liten stund
Här är musik i Roselii lund."
Och klart sken månen han bjöd mig armen
Och jag stack portnyckeln uti barmen.

Att gaslyktan därför är tänd
Han misslynt yttrar till mig på skämt

Och klart sken månen och därför taga
Vi om du vill ut en tur till Haga

Om hem till tio jag hinner blott
Skall nog motionen mig göra gott.
Jag minnes Alfred på många ställen
Men aldrig glömmer jag denna kvällen

Och sen kom hästen med snö och slask
Och jag då började bli mindre rask
Men Mamma sade jag hjälps behöver
Men doktorn sade Det går snart över.

Ett år har gått, ett långsamt år
Och jag har fällt så mången tår
Var stund var timme jag Alfred saknar
Men lyst för Guds skull den tillo vaknar

Kristianstad d. 16 nov. 1910

Jeanett i den gröna skog.

Men Jeanett säg vad betyder nu dock detta
Kära barn, vad tänker du dock på!
Men då smilar Jeanet bakom sin hätta
Abor, jag tror, i skogen vill jag gå
Åh nej! Åh nej! Om du förvillar dig
Säg mig varför du till skog ständigt dansar?
Är det kanske för du skall binda kransar?
Säg litar du uppå ditt hjärtas pansar?
Är du ej rädd för vilda djur i skog?
Tralalalalalalalalalalala tralalalalala etc.

"Uti skogen där är tigrar, lejon, björnar."
"Jag för dem ej rädes lilla Abor!"
"Men där fins ju både rövare och ärnar
Så för min Jeanet är fåran stor."
"O, nej! Åh nej! Ej rövarn skrämmer mig.
Säg Jeanet vad har i skogen du att göra.
Om rövarn ser dig skall han dig förföra
Och vill han kyssa dig vad skall du göra?
Sen får du följa honom djupt i skog."

Kem från skogen kom Jeanett på morgon stunden
Solen sken så klart på hennes väg
Hennes moder stod i dörrn så sorgebunden
Var har min Jeanet nu varit, såg?
Åh nej! Jag ej har än förvillat mig
Såg Jeanet vad skulle du i skogen gära
Ja, lille Aber nu skall du här få höra
Ej rövarn ville din Jeanet förföra,
Men vi ha kränsar bundit uti skog.

A. W. Nöbbelin d. 8 febr 1911

En sjöman fruktar ej döden.

Sakta, sakta över mörkgrönt vatten
Synes briggen ha sin jämna gång
Blott en man som synes stå vid ratten
Lyssnar lugnt till nordanvindens sång
Himlen purpras i sin västra rand
Vaka sjöman du når icke mer till strand
Mången timma kvar kanske du ej har
En sjöman fruktar ej döden.

Hastigt börjar stormen sträcka tågen
Briggen kastas våldsamt av och an
Stormen ryter briggen börjar kämpa
Och på däcket äro alle man
Främst av alla då, syns kaptenen stå
Kommenderar hastigt skynda er beslå
En av er dit upp nära mastens topp
En sjöman fruktar ej döden.

Genast sig en man i tågen klänger
Och då han är nära mastens topp
Då ett ljud som genom rymden tränger
O. kamrater jag förlorad är
Så en krängning och han störtar ner
Krossad emot däck han reser sig ej mer
Stympad är han då av ett ankartåg
En sjöman fruktar ej döden

Nästa dag var åter lugnt och stilla
Briggen hade kämpat stormen ut
Elementen har gjort skutan illa
Och en sjöman hade kämpat ut

Du som slumrar i din dunkla skrud
Hälsning från din mor och från din hulda brud.
Mången bitter tar du från henne får
En sjöman fruktar ej döden.

A. W. Nöbbelin 19/12 11

Lars Petter.

På grevens gods Lars Petter i trasor synes gå
De greveliga svinen han vaktade uppå
Av vem Lars Petter föddes och när ovarå allt
Det visste ej Lars Petter blott att han fros å svalt

Och allt vad smutsigt hette man honom göra bad
Och grevenshund och drängar han ljänade som slav.
I stället fick han ligga fast kölden small i knut
De hästar hade täcken men Lars ej minsta klut

Den enda som åt honom en blick av omkan gav
Var grevens enda dotter ett barn så himmelskt kär
De kräseliga rätter som henne räcks var dag

Hon gömde åt Lars Peter som var så sjuk så svag

Då börjar gossen gråta och se så hjärtans gott
Uppå den lilla flickan som rodnade så smått
En dag kan hända att jag kan eder ge igen
Så har i drömmen viskat en röst från himmelen.

Det var den första gången jag herrens nattvard fått
Jag kände mig så lycklig som om jag drömde blott
Jag drömde då så mycket som aldrig kan slå in
Jag drömde o, förlåt mig jag drömde ni var min.

O, herre Gud i himlen jag också drömt det så.
Då må väl i fullbordan det andra även gå
Så talade Lars Peter och som en pil flog bart
På greveliga godset han syntes ej så fort.

Men åtta är därefter kom där en vagn sa grann
Till grevens marmortrappa i vagnen satt en man
Han syntes hög och kraftfull med adla fina drag
Ty godset under klubban det skulle gå i dag

Han såg en skymt i fönstret av en färgråten mö
Då stiger upp en rodnad uppå hans kind så röd
Han in i salen träder auktionen börjar gå
Jag giver dubbla summan se här är pengar slå.

Den gick han in till greven som helt färskrassad
Behåll ert gods min herre men hälsa fröken att
Här börjar han att stamma men hälsa fröken att
Bland skatter uti världen är hon min högsta skatt

För hennes skuld jag letat i Kalifornien guld
Jag samlat millioner för hennes godhets skull
Föraktad och förskuten som jag av alla var
Gav han mig tröst allenast nu räddat hon sin fart

Den gick han ut ur salen men greven fattar mod
Och ut i samma salen det snart ett hällapp stad
Där vigdes de tillsamman de barddomsvänner två
Det kan man tydligt finna att Gud har ställt det så.

A. Nöbbelin

De kräseliga ratter som henne räcks var dag

C40

Kämpen Grimborg

Där satt två kämpar en sommarkväll
Framför sin boning i nordens fjäll
Stallbröder voro de föga rädda
I järn och stål genga ständigt klädda.

Aben Grimborg hette väl en av dem
Han grep om hornet med fingrar fem
Han sad: "Jag vågar att för min flicka
Det fulla hornet i botten dricka.

Stallbroder säg mig en trofast mö
Så röd som rosar så vit som snö
En kungadotter så skön och fager
Och henne genast till brud jag tager.

Aben den stallbroder han svarar då
Om du på friareval vill gå
En mö jag känner så skön bland alla
Att henne vinna lär svårt sig falla.

Han vistas uppå sin faders gård
Inom ett hundrade kämpars vård
Det kostar livet att dit sig våga
Och efter jungfrun det minsta fråga.

Dit vill jag rida stsar Grimborg skrek
Jag lockas alltid av bardalek
Ej som små jungfrur jag gör och krusar
Och kärleksyran mig ej mer berusar.

Stallbroder sade: "Du käre vän
Den ditåt far kommer ej igen
Den borgens kämpar de äro vilda
Och kungens hovmän ej heller milda"!

"Stallbroder visa mig vägen blott
Till denna konungens hov och slott
Ja Grimborg sade ja, du skall hava
Den gångarn vite som bäst han trava.

De kämpar reda en midnattstund
Igenom borgens helga lund

En bäck de såga bland blomstren flöda
Det varej vatten, men blodet röda.

Staketen voro av idel järn
Abot Grimborgs styrka ett ringa värn
Abed foten golvet han sönderstötte
Och ingen väktare honom mötte.

Till jungfruns dörr gick han ensam då
Abed järnskodd handske han klappar på
Statt upp min sköna skjut ifrån regeln
På dörrn, ty, annars jag bräcker spegeln.

Aben jungfrun svarade stolt och käck
"Vem är den friare djärv och fräck"?
Abed ännu ingen jag möte stämde."
Aben hennes vrede ej Grimborg skrämde.

Abot dörren lade han skuldran bred
Så lås och regel de fällo ned
Den stolte friaren så inträngde
Och dörren åter behändigt stängde.

Just inte hövliger då han var.
"Statt upp min sköna och var snar
Det måste eder nu behaga
Att mina stövlar av mig draga

På gyllne stolen han satte sig
Men jungfrun svarade utom sig
"Dina stöblar jag ej draga tänker
Din näsvishet mig får mycket kränker.

Den stolte Grimborg han skrattar då
Han sprang i sängen med stövlar på
Hans stora sporrar i denna villa
Det vackra täcket nu rispar illa

Det gick nu genast till kungen bud
Med makt vill Grimborg sig taga brud
Hos kungens dotter han redan vilar
Och till undsättning ingen ilar.

Och kyngen ropte i vredesmod
Upp kämpar gärningen kräver blod

I stål er kläden men passen tiden
Ty Grimborg är som en björn i striden

De kämpar sprunga i fullt galopp
Och dörren ville de stöta opp
När Grimborg hörde på dörren klämta
Han sad: "Jag kommer men vänta, vänta"!

Han kom som stormen på upprördt hav
Vart kämpahuvud han högg utav
Som gräs och strå för vart hugg han gjorde
Snart ingen mer honom bida torde

Men kort förrän det blev ljusan dag
Så fälla hundrade för hans slag
Sin stridshäst då han till dörren ledde
Och sen till avresa sig beredde

Han tog nu jungfrun i snövit hand
Han sade: "Kom följ mig till mitt land
På sadelknappen han henne höjde
Och något motstånd han ej mera röjde.

Aben Grimborg stannade inte förr
Än han stod framför sin egen dörr.
Där stod hansmoder och neg och sade:
"Välkommen jag dig väntat hade!"

"Aben, säg mig, Vem är den unga brud?
Som nu dig följer i dyrbar skrud?
Med gyllne bälte och härligt smycke
Hon måste vinna all världens tycke

Aben Grimborg svarade att hon är.
"En kungadotter mig hjärtligt kär
Med svärdet haver jag henne tagit
Och hennes väktare nederslagit."

På höganloft följde han sin mö
Med henne ville han leva dö
Han sa' till henne: Vill du min bliva
Och hand och hjärta åt mig giva?"

Jungfrun svarade blygsamt då:
"Vem är som kan emot Grimborg stå?

Men man och herre må du nu vara
Ty du har styrka att mig försvara.

Så hölls där bröllopp, så dracks ur horn
Och lurar hördes från väktartorn
Det unga paret till sängs man leder
När midnatt sig över gården breder

Men kort förrän i från Östansky
Den nya dagen har börjat gry
Ett vapenbrak över gården hördes
Av vilket mången ur sömnen stördes.

En stålkladd hop utav havmän stod
Kring Grimborgs gård uti övermod
Inträngde kämpar som hördes fråga
Om inte Grimborg törs ut sig våga

De skät på dörren med pilar spjut
Är Grimborg hemma så skall han ut
Så ropte hela den vilda skara
Men ännu hördes det ingen svara.

Alven Grimborg bakom en vindsglugg låg
Där spjut och pilar han ej himlen såg
Han sade: "Jag genast ut till er skall träda
Alven annarlunda vill jag mig kläda.

Hans unga brud han var ej sen.
Att draga stövlarna på hans ben
Kring midjan spände han svärd och bälte
Och satte hjälmen uppå sitt ställe

Sen steg han ut på trappan bred
Han hägg omkring sig på kämpased
De remmade och de hjälmar klyvdes
De stalta havmän ej mera syddes.

De fälla tusende där hans svärd
Den leken blev dem helt ånkansvärd
Och ingen enda sig orkar råda
Att rida hem och budskap gåda

Alven Grimborg var ej trätt ej led
Han genast på sin stridshäst steg
Själv så han red till den kungbargen
Att båda kungen den nya sargen.

Så steg han in till hans majestät
Så galvet sviktade där hans fjät
Alven kungens tjänare stodo bleka
Dem syntes svårt att med Grimborg leka.

Alven kungen ropte: "Blatt svara mig!
De tappra havmän jag sände dit
Säg, var äro de alla, alla."?
"Ja, de vila i Valhalla.

De ligga alla uppå min gård
Den leken blev dem där mycket hård
Och kungen ropte: "Jag hämd skall taga
Och hädan skall du ej mera draga!"

Och kungen med sina svåmmers hop
Som svärden svängde med glädjerop
Tillstänger borg järn dit Grimborg trängde
Och hastigt sig på sin stridshäst svängde.

Hans svärd det blixtrade runt omkring
I denna havmäns tillslutna ring
Och inte sårad och inte stungen
Han stod allena till slut med kungen

Och Grimborg såg ut så fruktansvärd
Han blodet torkade av sitt svärd
Han så till kungen: "Blott för din krona
Och för din dotter vill jag dig skona!"

Kungen sade: "Du man av järn
Tag du min dotter bliv blive landets värn
Det bättre jag har dig på min sida
Än för min framgång emot dig strida.

Grimborg red hem han blev i frid
Och vad han gjorde det blev därvid
Och engen fiende sig våga röra.
Då länge svärdet han orkar röra.

Kristianstad d. 16 april 1911.
H. W. Nöbelin

C45

Hjalmar och Ingeborg

Tvenne nordiska hjältar de friade en gång
Till den hulda och sköna Ingeborg
Den utvalde hette Hjalmar och den andre var en jarl
Som till vrede och harm fick en korg

Mät mig Hjalmar på Lindö vid midsommar tid
Att på Palmgård med mig till rätta stå
Kanske jungfrun den sköna hon skall övergiva dig
När du vilar i fjärran det blå.

Ut drog Hjalmar att möta sin harskare så vild
Men i sorg satt den sköna Ingeborg
Att med nornornas hjälp söka skydda sin vän
Ty hon anade olycka och sorg.

Uti vildas kretsar flöga svärden omkring
Och de blixtrade likt blixten i det blå
Hjälmar klyvdes och brynjornas stålharda ring
Måste vika för huggen också.

Kort blev striden som örnen tängtat uppå
Och ett blodbad så varmt och så rätt
Men den hugstore levde för att hälsa sin vän
För ty Angantyr han var juredan död.

Var välkommen, var välkommen du stormande vind
Som för det långsamma skeppet uti hamn
Minns du sist när du lekte omkring hjältarnas kind
Var ditt hjärta då varmt eller kallt.

Var välkommen, var välkommen du stormande vind
Med det långsamma skeppet i din famn
Var den hjälten ej döder när du tågade därifrån
Eller såg du hur blodet det rann

Den kom där en stormvind mitt framför hennes kind.
Och en vimpel som svingar högt i skyn
Men den vimpeln hon såg den var färgad av blod
Ty ung Hjalmar låg döder ombord

Skön Ingeborg hon svimmar hon dignar ner till jord.
Ty det gjorde hennes hjästa stor sorg

Men nu vilar den unge tappre krigaren i jord
Hos sin hulda och sköna Ingeborg.

C dur Hjalmar och Hulda!

På blomsterklädd kulle satt Hjalmar och kvad
Om forntida bragder en gång.
Och liljornas stjälkar och rosornas blad
Sig bugade djupt vid hans gång
Och fåglarna sutta så tysta på träden
Och gyllene axen på gungande säden
De nickade beifall och vårvindens fläkt
Mitt smekte hans panna hans krigiska dräkt.

Och hela naturen föryngrad och skön
Och mild i dess festliga skrud
Med nysflätad blomkrans och vårmantel grön
Nu lag som en längtande brud
Och glädjens och ärans och kärlekens minne
De hölla sitt färgglas för ynglingens sinne
Och hoppet med vingar av nyflätad glans

Ljuvt bjöd hanom ryktets avanliga krans.

Då nalkades Hulda och drommen försvann
För ynglingens tjusande syn
Han såg endast henne såg rodnan som bram
Likt purpur på snövita hyn
Han kysste en tår från dess strålande öga
Han tänkte på världen och striderna föga
Lycksalig han sjönk i den tillbeddas famn
Han glömde bort ära och rykte och namn.

Du älskar mig Hulda och jorden dig bär
Bland rosar på daggpärlors stig
Du älskar mig Hulda och sällheten är
Ej mera en främling för mig
Ty ledsnadens tomhet och saknadens smärta
De finna ej vägarna mer till mitt hjärta
Ty nu är naturen O, flicka med dig
En paradisträdgård ett eden för mig

Men sviker du mig se då slocknar min sol
Då brister av ångest mitt bröst

Då finnes på jorden från pol och till pol
Ej någon som skänker mig tröst
Så svär mig nu Hulda vid himlen som hör dig
Att aldrig mig svika vart ödet än för mig
Att vara mig trogen i liv och i död
Att älska din Hjalmar i lust och i nöd

"Min Hjalmar," sad Hulda med ljuv melodi
Och tillslöt hans mun med en kyss
"Hur ofta jag sagt dig jag trogen skall bli
Detsamma jag svar dig ju nyss.
Så svär jag dig ännu vid himlen som hör mig
Att aldrig dig svika vart ödet än för dig
Att blott för min Hjalmar jag klär mig till brud
Och sviker jag eden så straffe mig Gud.

Och sjunken var solen och fullmånen lag
Så milt mot vårt älskande par
Kring kullen sin dimslöja aftonen drog
Och ändå så sutta de kvar
Dock måste till olika hyddar de vandra
Men svuro än högt att bli trogna varandra

Och Hulda hon lovade möta sin vän
Vid nästa dags skymning på kullen igen

Så levde den lyckliga Hjalmaren tid
Och sommaren flydde sin kos
Med sommaren flydde den den gyllene tid
Likt dalens förvissnade ros
Ty nu utbrast krigets förödande låga
Från sörjande mön måste Hjalmar nu tåga
I härnad och Hulda med kärlekens glöd
Hon svor honom trohet i liv och i död

Ett år var han borta och fridens oliv
Nu värte i riket på nytt
Slut var nu det grymma det blodiga krig
Och sorgen i glädje förbytt
Med ax och med stjälkar sågs jorden sig smycka
Då skyndade Hjalmar sig hem för att trycka
Sin längtande brud till sitt trofasta bröst
Och byta dess saknad i sällhet och tröst

Helt nära hans hem kom den åldrige Sven

En granne och tryckte hans hand
Välkommen behjärtade yngling igen
Från striden i främmande land
"Tack Sven," sade Hjalmar, "men hur mår min flicka
"Jag skyndar till henne och snart skall hon blicka
Med himmelskt förtjusande ögon på mig
Du hindrar mig, Sven, jag begriper ej dig

Men Sven tog i betslet och ryckte hans häst
Tillbaka den ystra ett steg
"Jag fruktar du blir ingen välkommen gäst"
Här stannade Hjalmar och teg
"Bemanna dig yngling med mod för att höra
En tidning som hela din glädje skall störa
Vet då att skön Hulda; "förskräckliga bud!"
I dag är den stolte Sebastians brud

"O himmel, O avgrund," rät Hjalmar och slog
Förtvivlad stålhandskarna hop
"Men endast du väntar jag träffar dig nog."
Och döv för den åldriges rop
I sparrstråck hon red till den trolösas hydda

Där fönsterna voro med blomkransar prydda
Och taket gav genljud av gästernas sång
Av harpors och bågares klang på en gång.

Där inträdde Hjalmar i krigarens skrud
Och harporna tystna med hast
Förgrymmad han går till den trolösa brud
Och griper i brudkransen fast
Han sliter den vilt ur de märkbruna håren
Så blek såsom låge han redan på båren
Satt Hulda med dödskräck i bävande barm
För dådade älskarens hämnande arm

Men brudgummen höjde mot Hjalmar sitt svärd
Men Hjalmar han höjde och sitt
Han ropte: "O Usling att då är du värd
Mitt svärd liter bättre än ditt."
Som lejon de kämpade emot varandra
En stred för livet av hämd stred den andre
Som eld lyste ögonens gnistrande par
Men segeren oviss och oavgjord var.

Då stötte ung Hjalmar sin klinga med makt
I hatade motståndarns bröst
Men denne åt honom ren dödsåret brakt
Och blek och med rosslande röst
Sjönk Hjalmar nu ned vid förrädesskans sida
Som icke upphörde att gråta och kvida
Då han vid den döende älsklingen såg
Så skön som avhuggen järnek han låg

O, ve, mig, o, ve mig, min Hjalmar jag svek
Han ropte och händerna vred
Att svära är lätt men det är ingen lek
Att bryta så trolöst en ed.
Och samvetskval lägrade sig kring dess hjärta
Och inom tre dagar så dog hon av smärta
Vid sidan av Hjalmar hon jordades då
Ett brudpar i graven de blevo ädå

Var gång säger sagan när midnatten har
Sin stjärnströdda florslöja sträckt
Kring jorden och skylt den med vingarnas par
Går Hulda i silvervit dräkt

Kring kullen där afto med Hjalmar hon suttit
Just där han gjort eden hon trolöst har brutit
Och suckar och klagar så ängslikt och vekt
O, ve, mig, o, ve, mig min Hjalmar jag svek.

H. W. Wöhbelin

Murarflickan.

Uti Friesens park som många andra
Gick jag ut att färströ mig få
Bäst jag där bland mänskohopen vandrar
Jag en näpen fröken traffar på
Klädd i sommarhatt med blommar och mat flor
Och hon sjöng, och hon sjöng om en brödkorg stor

Säg min sköna får jag eder fära
Uti nästa polka eller vals
Och jag lovar eder ej färfåra
Sen min arm jag slog om hennes hals
Och han svettas blank i syn som en kastrull
Ett, tu, tre, ett, tu, tre, slogos vi omkull

Jag besinnar mig och modet fattar
Tog min dam och färde därifrån
Folket kring oss hurrar blott och skrattar.
Men vi drog oss bort från deras hån
Till Tivoli vi gick att åka karusell
Vi bar av, vi barav, jag och min mamsell.

Sen jag frågade min snälla flicka om
Om hon tjänar eller ensam bor
"Nej, jag går och lär mig täcken sticka
Och kalsonger till en butik jag syr
Sedan arm i arm till hennes hem vi gick
I Bläcktorns gränd, i Bläcktorns gränd jag ju stanna fick.

Sen var söndag vi uti det gröna
Träffades och svuro evig tro
Och jag lovade min snälla flicka
Att till nästa höst uppsätta bo
Och hon var så om så kärleksfull mot mig
Att jag blev, att jag blev, kär så innerlig

Jag en gång var uppå Lagårdsgärdet
Efter söndagsfyllan något sjuk
Såg min flicka gissa den som kan det
På en ställning gå och bära bruk
Och uti mitt bröst mitt hjärta väldsamt slog
Och jag sprang och jag sprang in på närmsta krog

Den på kvällen jag på flickan träffa
Snygg och städad framför mig hon står
Jag var vred och upprörd men jag tiger
Hon sin arm om halsen på mig slår
Jag frågte henne då om det trådrullar var
Som på ok, som på ok till muraren hon bar

Jag begynte nu att läsa lagen
Hur så grundligt hon mig narrat har
Flickan utav ångest då blev slagen
Jag försvann så fort som rädligt var
När jag på gatan kom och upp mot fänstret ser
En näsa lång en näsa lång hennes mor mig ger

Kom och köp en visa mina vänner

Den är glad och sann den är också
Kanske att ni Murarflickan känner
Han är inte svår att träffa på
Visan den är bra att varna en person
Att bli kär, att bli kär i en brukspatron

A. W. Nöbbelin 23/4 04
Kristianstad

Alfred och Anna.

När natten kommer och bjuder vila
Dåskönа Anna åt lunden ilar
Att möta Alfred i dalens lund
Han lovat komma i kvällens stund

Han var så glad och hon sprang så läller
Sin barm hon full med små blommor sätter
Vid höga bröstet hon binder fast
Med röda bandet en blomsterkvast

I höga eken hörs gökens toner
Och arren spelar i lindens kronor

Och vinden spelar på varje blad
För skära Anna som var så glad

I dalen de unga stämt sitt möte
Där vilar hon sig i skogens sköte
Sen gick hon långsamt dalen om
Men ingen Alfred till henne kom

Hon går i oro och längtanskvalen
Då hörés Guda ett skott i dalen
Då hörés Guda ett jämmerrop
Som tränger fram mellan trädens krop

Hon går att möta sin vän i dalen
Men stannar genast bestört jämlägen
Liksom en bild hon försteinad stod
Ty Alfred låg i en sjö av blod

Han frågade men hennes röst var knuten
Ack kära Alfred såg är du skjuten
Han dignar ner i en blodröd famn
Men Alfred viskar blott hennes namn

Han vänligt räckte åt henne handen
Och sad: Nu snart så löses banden
Farväl min Anna nu skiljs vi åt
Han brister ut i en häftig gråt

Nu öppna såret ej mera blöder
Vid Annas bröst ligger Alfred döder
Han ligger kallnad vid hennes barm
Och om hans hie lägger hon sin arm.

Vid Alfreds lik vakar Anna trogen
Men mördarn ilar fram genom skogen
Och ropar själv av förskräckelse:
"Jag haver mördat, O, V, O, Ve.

Det svåra kan kan ej mera glömma
Han går att Alfred där människar gömma
Och vandrar upprå den väg han flytt
Men laddar först sin pistol på nytt

Pistolen han emot bröstet vänder
Men Anna fattar nu om hans händer

Och rapte själv fast med sorgset mod
Han sade: "Blod har ju flutit nog"

Av våda skottet sig själv nu lossar
Och blodet börjar ur såret forsa
Och Bernhard endast en suck nu hör
Vid Alfreds sida skön Anna dör

Det sista skottet hörs någon akta
Det kommer mänskor från alla trakter
Båd små och stora från hela byn
Förskräckta höpna för dima syn

Abång flicka svimmar och mister modet
Då månen klart speglar sig i blodet
Då höres icke en mänsklig röst
Aben vemodsklagan från varje bröst

Hur sent det blev uti dystra kvällen
Blev Bernhard gripen och förd i cellen
Och smidd i bojor i detta val
Där härskar mördarn förutan tal

A.W.N. 23/4 01

Fram – Blaschen

Fram! Fram! Alla unga!
Bryten alla bojor tynga
Allt vad murket är skall fälla
Med ett dån som vidt må skalla
Varje motstånd övervinna
Nya segrar ständigt vinna
Som oss närmre sammanföra
Som oss starka i ock göra

Fram! Fram! Alla gamla
Bryten alla bojor tenga
En gång I ock varit unga
Drömt och hoppats dagar tunga
Än en gång kan kjärtat brinna
Än en gång I kunna finna
Samma mod och lust att strida
Samma kraft att framåt skrida.

Fram! Fram! Gamla unga.
Bryten alla bojor tunga

Ung och gammal må förena
Sina stora krafter ena
Så skall dagar snart nog randas.
Då skall alla frihet andas
Då skall jubelsånger skalla
Över jordens rikens alla.

Kristianstad d. 27/4 11
Aug. W. Wöbbelin.

S. G. U. Marschen!

Upp ungdom till samling i kämpande led
Att trampa fortrycket och träldomen ned
Vi tåga framåt och med hjärtat i brand
Vi svära att fica vårt härjade land
Rung Alkohol regerat har
I tusende år
Och slagit vårt folk månget blådande så
Men vi skola krossa hans väldiga makt
Och vi skola stå omkring hemmen på vakt
Och tåga vi fram mot vårt hägrande mål

Med flammande hjärta och vilja av stål
Då spränga vi dogmer då bryta vi ned
Var mur utav fördom och urgammal sed.

Allt gammalt och murket skall ramla en gång
Så bjuder naturen med bindande tvång
Det unga i tiden skall bryta sig fram.
Likt floden som spränger var hammande dam
Väl suckar mången pressad själ i bojor och nöd
Väl famlar den svage ännu efter stöd
Dock skola vi lösa de sargande band
Och vi skola räcka den fallne vår hand
Vi skönja i fjärran den gryende vår
Och dånet av kämpande bröder oss når
Och därför nu ljuder mot himmelens rund
Ett "Hell" för Goodtemplarnas ungdomsförbund

Kristianstad den 27/4 11
Aug. Wöbbelin

Bohuslänska Sjömansvalsen.

Farvål min vän! Jag far ut på vågen blå
På stormigt hav där de höga sjöar gå
Farvål min vän! I ditt öga tåren står
Då gråt ej lilla vän nu ombord jag går.
Anna, min vän, nu lättar skutan ankar.
Stå inte så i sorgens tunga tankar
Snart uppå skutan över Doggers bankar
Kommer jag, kvarlej, till dej igen lilla vän.

Jag segla skall till Good Hopp och runt Kap.
Där brattsjön går hög som hus och kärlekstorn
Från dej min vän skall jag ut på stormig hav
Där så mången sjöman fått sin våta grav.
Anna min vän – – –

Min fästmö! Gråt ej, gråt ej lilla vän
Inom ett år kommer jag till dig igen
Från fjärran land medem fästmögåva gramm
Från din darling, you know, och din fästeman
Anna min vän – –

Snart över hav "Vita Falken" snäcker går
Till Rio, Kap, till Bombay och Singapore
Bland palmer där snart jag skåna kvinnor ser
Men flott dej, lilla vän, jag min kärlek ger
Anna min vän – – –

Här uppå vakt jag vid ratten ensam står
Till dej min vän, städs min trogna tanke går
Då tänker jag att du sjunger om din vän
Lille vän kom igen, o, kom, snart igen.
Anna min vän – – –

Men om i kvav skutan går på stormigt hav
Och, du min vän, får i sjön din våta grav
Om aldrig mer jag får se dej, lille vän
Ska vi träffas igen uti himmelen
Anna min vän – –

O sörj ej så lilla vän i vikens vån
Vi träffas nog än en gång i Bohuslän
Så gråt ej mer du min vän i nöd och lust
Snart mig åter du ser här vid vikens kust

C56

När Bohusstrand jag får fulla segel når
Med kind ~~så~~ i brand glad du till mitt möte
När "Falken" fin länsat in i hemmets går samn
Skall jag vila så ljuvt i din hulda famn
Anna min vän. — —

Du vet min vän vem som visan diktat har
Det är din vän som på blåa böljor far
Nu bort jag far – lämnar dig så ensam kvar
Men jag kommer igen lilla vän så rar
Anna min vän nu lättar skutan ankar
Slå inte så i sorgens tunga tankar
Snart uppå skutan över Doggers bankar
Kommer jag hiohej till dej igen, lilla vän.

Isfarten

Nung Ring med sin drottning till gästabud far
På sjön står isen så spegelklar
Tra la la la la la la, tralalalala
På sjön står isen så spegelklar

"Far ej över isen," den främling sad,
Den brister får djupt är det kalla bad.

"Nung drunknar icke så lätt" sad Ring:
"Den som är rädd kan gå sjön omkring.

Den främling blickar så märk med hot
Han spänner stålsko i hast på fot.

Slädtravarn sätter med makt åstad
Han frustar lågor, han är så glad.

"Sträck ut," skrek kungen, "min travare god"
Låt se att du är utav Sleipners blod."

Det går som stormen går över sjön
Den gamle ej aktar sin drottnings bön.

En stålskodd kämpe står heller ej still
Han far dem förbi så snart han vill

Han ritar mång runa i isens famn

Skön Ingeborg åker över sitt namn

Så ila de fram på den glatta ban
Men under dem lurar den falska ran

Han stöter ett hål i sitt silvertak
Och släden ligger i öppen vak

Skön Ingeborg vart så blek på kind
Då kommer den gäst som en virvelvind.

Han borrar sin stålsko i isen fast
Och griper i gångarns man med hast.

Så svänger han opp med ett enda hopp
Båd' häst och släda på isen opp.

"Det tag vill jag prisa;" sad' kungen fort,
Ej Fritjof den starke det bättre gjort.

Så vände de åter till Kungsborg om
Den främmande blev där tills våren kom.

C57

Norrländingens hemlängtan.

Väl längtar du åter till fädernes trand
Mitt hjärta du slår så oroligt
När barndomens minnen dig viska ibland
Om hembygdens dalar fortroligt
Förgäves du ångrar den brännande lust
Som gäckande drev dig till främmande kust
Från hembygdens skogar och dalar.

Vad drömde du väl om den främmade jord
Vad sökte du fjärran i söder
Ack, sökte du hjärtan? Fans det ej i nord?
Var fann du väl trognare bröder?
Vad diktade hoppet, vad brände din håg?
Vad såg du i söder som icke du såg
I hembygdensskogar och dalar?

"Jag minnes min hembygd vid dånande flod
Där molnen sig vila på fjället
Där åldriga skogen mot stormarna stod
En grönskande sköld emot tjället

Där livet var ljust och där friden blott log
När solen rann upp eller nattvakan slog
I hembygdens skogar och dalar."

"Väl sover min Fader. Det sjungande hav
Vid grönskande strand honom söver
Och björkarna gro kring den älskades grav
Och fläta sitt skuggvalv däröver
Men fädernetjället det finnes dock än
Och moder och vänner mig mana igen
Till hembygdens skogar och dalar."

"Jag kommer, jag kommer väl fjärran ifrån
En gång till att famna er åter
Dock, kanske försent står den enslige son
Vid gravarnas runor och gråter
Och står da förskjuten där älskad han var
Och klagar vid minnet om forntida dar.
I hembygdens skogar och dalar.

C58

c dur Julkvällen

Nu står Jul vid snoig port
Klappar på och myser
Kära barn slöpp in mig fort
Här jag står och fryser
Se, min korg är full och tung
Båd' åt gammal och åt ung
Har jag gåvor rara
Får jag hos dig vara?
Ja, kom kära Jul!

Jag får med mig tända ljus
Och en gran från skogen
Frid och fröjd i varje hus
Vänskap så förtrogen
Fattig man skall ej bli glömd
Där han hungra tyst och gömd
Och en var som gråter
Skall bli tröstad åter
Ja, kom kära Jul

Och jag löser upp allt tvång
I de glada ringar
Och jag hämtar himmelsk sång
Uppå änglavingar.
Barnens ögon stråla då
Liksom stjärnar i det blå
Och de märka Jesusa
Stjärtan åter Gjusa
Ja, kom kära Jul!

Men vad bäst jag giver dig
Vill till sist jag spara
Jesusbarnet är med mig
Och din gäst vill vara
Vill du hava världens Gjus
I ditt hjärta och ditt hus
Får han helga fröjden
Med sin frid av höjden
Ja, kom kära Jul!

Ryttar-visa.

I låga ryttartorpet vid höga Hunneberg
Där satt en ensam kvinna lik snön var hennes
Och tårar föll på linnet på vilket tungt hon spann
Där långsamt uti spisen den råa veden brann

Med förklädsspikben trasig hon emot ögat tog
Visst är det tio år sen min Ola från mig drog
Uti den polska fejden, men ej ett enda ord
Jag hört av honom sedan visst ligger han i jord.

Visst är han från mig tagen med kulor eller järn
Och bästa är min glädje min stolthet och mitt värn
Och gossen som vi hade när han for hemifrån
Den havde Herren tagit och jag väl gråta må.

Att sitta övergiven är ut och in som jag
Det är att långsamt prövas av ödets hårda slag
Jag sedan är förgråten och bruten är min kraft
Och liten är den glädje som jag i livet haft.

Ett år vi levat samman; blott ett när kriget kom
Och uti evig ängslan min glädje byttes om
Var natt i mina drömmar han blodig för mig stod
Och sedan dog den lille då svek mig allt mitt mod.

Dock höll jag modet uppe i flere vintrar än
Jag trodde att jag skulle få återse min vän
Det talades om segrar som unge kungen vann
Att freden skulle komma så tänkte jag iblandd.

Men freden kom dock aldrig ej hälsning eller bud
Kanhända att han lever och har mig glömt, o, Gud,
Den tanken var mig bittrast och outsäglig
Om bergen ville rasa och falla över mig.

Så kvad den arma Elin en bister vinterkväll
Och såg sig om bedrövad uti sitt lugna tjäll
Då hördes stig därute, hon knappt sig resa hann
Förrän uti träder en ståtlig riddersman.

"God afton"; så han sade; "godafton och Guds frad."
"Jag kommer ifrån kriget ifrån det rätta led

Och tröttnat har min gångare I lånar mig väl (hus)
Och låter mig sova hos er till dagens ljus?

Förvånad hörde Elin den granne herrens ord
Jag är en fattig kvinna och ensam på vår jord
Har ingenting att bjuda en så förnämer gäst
Behöver intet heller; blott foder åt min häst.

Jag foder har tillräckligt sén vargen rev min ko
En sådan ståtlig herre jag ej om ont kan tro
Och vågar därför bjuda ers nåd att sitta ner
Men jag går ut en vändning och efter hästen ser

Bliv kvar min goda kvinna det har jag redan gjort
Ty, utan lov en krigsman tar för sig på var ort
Vi kommer då från kriget,? bröt Elin häftigt ut.
Det gör jag raka vägen nu är det äntligt slut.

Om annat låt oss tala jag är på kriget mätt
Här har ni ju så trevligt här är så fint och nätt
Och själv i bästa åren det syns mig att ni är
Hur kommer sig att ensam ni då vill sitta här

Det är väl Herrens vilja hans lag man icke miss
Ty hårt jag blivit straffad om en säkert är mitt sinn
Men mången gått uti kriget och säkert är han död.
Jag har ej hört det minsta av honom i min nöd

Men bär ej tro det värsta var riddersmannens vana
Och har han även fallit så finns det många kvar
En kvinna som en stridsman bör taga sig får sed
Att får det första gifte sig och göra klart besked.

Får Gads skull kära herre ej tala inte så
Min Ola vill jag trogen igenom livet gå
Men om sin egen tro emot eder Ola bröt
Då vill jag då min herre och rösten Elin trot

Grät ej, sad riddersmannen i en förändrad ton
Vad tjänster han förrättat vid Lützens skvadron
Som riddare benämndes och kallades: hans lod
Den karlen vill jag minnas det var en man med mod.

På mina knän jag beder välsignade ers nåd
Vet ni om honom mera? Ack ja ett tappert dåd
Som uti Sveriges häfder kanhända får ett rum
Han räddade sin konung i träffningen vid Stum

Förvissad jag mig känner och vet att det är så
En bliet sägs därvid lysa i Elins ögon blå
Ja, har han räddat kungen så höves mig ej gråt
Men har mig varit trogen min Ola mig förlåt.

Det gör han av allt hjärta skrek riddersmannen
Och slår den arma kvinnan intill sitt bröst av stål.
Du är en ärlig kvinna och åt mig alltför god
Fast av din Ola blivit, Rytt mästarsilverlod.

Vem rår för det!

Att jag hos damerna jämt har tur
:: Vem rår för det. ::
Att de strax le när jag går min kur
Vem ja vem rår för det?

Att när jag kysser man vill ha mer
:; Vem rår får det? :;
Att jag får lönen får vad jag ger
Vem rår får det, rår får det

:; Barnet lilla lat oss kyssas
Kyssas som i vårens dar
Ack, min skatt vi vi minnas båda
Huru Gjuvt det en gång var :;

Att jag hos herrarna jämt har tur
Vem rår får det
Att när jag ler de mig går sin kur
Vem, ja vem rår får det

Att när jag kysser man vill ha mer
vem rår får det :;
Att jag får lönen får vad jag ger
Vem rår får det, rår får det

En landlig askuld står jag här
Hur tycker ni, att mig det klär

C62

På vischan fodd är askså jag
Och går som dräng varenda dag

Man vilar sig på dikesrén
Men aldrig är man helt allén
Sist tåget hem i aftonsol
I spitsen dragspel och fiol

Att mjölka det är mitt bestyr
Och sällan har man någon fyr
Men kvällsdags man till logen
Och där en trevlig polka får

Och dragspelet pusta
Bomba, bomba, bomba bomba bom.
Klarinetten den gnäller
Didelda, didelda, didelda, didelda dideld didelda

Augusta.

Hon dengången kom för tidigt då hon till världen kom.
Men det var och den enda gång ty den det blev helt om
Hon kom försent till tåget hon kom försent alltjämt
Ty da hon hade bråttom hon tog det alltför jämt
Försent ty ej det gick med fjäng
Då hon skull gå i säng.
Augusta. Au, Au, Augusta
Otymplig var hon all sin levnadstid
Augusta Au Au Augusta
Hon dock ej tråkig blev därvid.

Augusta kom till dansen först när den var i gång
Så fick hon bli på svansen och liden blev så lång
När hon då sent omsider till sist blev bjuden opp.
Hon skuttar och sig vrider och tar alnshöga hopp
När så på dansen det var slut
Hon glömde att gå ut
Augusta Au Au Augusta
Kan inte lära sig att dansa alls
Augusta, Au, Au, Augusta
Hon dansar polka liksom vals

Hon ville gärna bjudas av herrar på supé
Men att bli inviterad till en sån var svårare
Om Ostron bra hon tyckte när hon sånt när gång hon fick.
Men ack då för det mesta i galen hals det gick
Och det var synd om Gusta synd
Om ostrona också
Augusta. Au, Au, Augusta
Med ostron lyckas du helt säkert ej
Augusta Au, Au, Augusta
Du dabbar dej du dabbar dej.

Augusta ana icke att falsk är varje man
Men hennes lilla hjärta utav kärlek ändå brann
Hon råka en gång kyssa en matros i Tivoli
Vad följden blev så därav nog på förhand veta vi
Förvånad sporde hon sin far
Som sade, Ah en karl.
Augusta Au Au Augusta
Det var nånting som den gången flög sin kos
Augusta Au Au Augusta
Då du blev kysst av matros.

Av Emils bok den 1ste Maj 1913.

Får Gitarr

Klippan.

Klippa du som brast får mig göm mig göm mig
Inneslut mig helt i dig göm mig göm mig väl
I från mina barnaår. In i hvita ingdomsvår
Tills vid gravensrand jag står göm mig göm mig väl

Klippa du som brast får mig göm mig göm mig
I från varje syndens stig göm mig göm mig väl
Uti denna faslska värld, göm mig att jag ej blir snärjd
Uav högmod synd och flärd göm mig göm mig väl

Klippa du som brast får mig göm mig göm mig
Lyckligt sälg. nöjd i dig göm mig göm mig väl
Wär mitt timglas runnit ut slagen är min dödsminut
I dig själv mig inneslut göm mig göm mig väl.

Övig Glädje.

Wär den evigt klara morgon gryr med sol och helg-
Och då sabbat uti himlen ringes in dagsfrid
Skall och jag med Herrens folk igenom perleporten vid
Gå och ta den plats som utav nåd blev min
Wär Guds rast till välkomst ljuder
Wär Guds rast till välkomst ljuder
Wär Guds rast till välkomst ljuder
Skall och jag får vita tronen glad framgå

Utav alla folk och stammar samlas där en skara stor
Uti högtidssmyckad stad på Zions höjd
Även sämste sonen som i främlingslandet vilde par
Får då vara med och njuta himmelsk fröjd

Och då glädjen brusar väldigt uti sång och harpospel
Och vår konungs härlighet blir skönt förspård
Skall och jag fast intet i mig själv på råd få taga del
Dubbelt sällutav vår Jesu välkomstord.

Strömmar av nåd.

Strömmar av nåd skola flöda, ned på vår tärstiga jord
Så är det trofasta löfte, vi hava fatt i Guds ord
Strömmar av nåde salighet glädje och tröst
Alera långt mera än droppar gev våra längtande bröst

Strömmar av nåd skola flöda ifrån ditt ansikte, Gud
Så att den solbrända heden blomstrar for dig som en bred.

Strömmar av nåd skola flöda, flöda medande och liv
Väcka de slumrande döda, bryta ned motstånd och kiv.

Strömmar av nåd skola flöda, så har du lovat och sagt
Därför, ö Gud vi dig bedja visa din karlek och makt

Strömmar av nåd skola flöda, trofaste Fader just nu
Fyll våra tärstande hjärtan fyll dem med anden just nu.

Kom igen.

Kära själ, som irrar fjärran kom igen
Här så ömt dig kallar Herran kom igen
Än som fordom Jesus gråter han vill samla barnen åter
Han sin famn för dig upplåter kom igen
Kom kom kom i Herrans namn, se, Jesus är din vän
Han står ännu med öppen famn så skynda nu och kom igen.

Ifrån märkret och till Guset kom igen
Till det rika fadershuset kom igen
Ut i synd du dig begivit och en fiende du blivit
Nu från döden och till livet kom igen

Är du trätt av syndadraven kom igen
Fatta genast pilgrimsstaven kom igen
Tärrn du säger: Gud förlåt mig tager fadern vist emot dig
Kastar heller aldrig ut dig kom igen

Säg kur kan du längre dröja kom igen
Hur kan själen din sig nöja kom igen
Ojag ser din ögon tindra att med tårarnöden lindra
Låt nu intet dig förhindra kom igen

En underbar källa

Det finns en underbar källa
Får Herrens vänner en skatt
Den sent och tidigt syns välla
Och sinar ej dag ej natt
Från Golgatas höjd den frambryter
Och färgas av Jesu blod
Igenom mitt hjärta den flyter
Den rena heliga flod

En underbar underbar källa
Är källan från Jesu sår
Den renar i från alla synder
Och vit som snö den tvår.

Och överallt där den flyter förvandlas jorden där vid
Den vinter i sommar byter
Och skänker för striden frid
I stället får lutande gravvård
Och mitt i öknarnas sand
Uppväxer en paradeslustgård
Ett skönt de levandes land

Och när ett ångerfullt hjärta
Upphinner den flodens strand
Så lindras des dolda smärta
Så släcks dess glödande brand
Här läkas de dödliga sären
Som synden i hjärtat står
De gamle bli unga till åren
Den blinde sin syn här får

O, arma själ du som drager
I världen kring utan fred
O, skynda dig till din fader
Och böj dig vid källan ned
Och när du så ned i dess vatten
Är stigen i ödmjuk tro
Du finner den himmelska skatten
Som skänker ditt hjärta ro.

Lärkan

Se, lärkan han byggt i det låga sitt näste
Men svingar på lättaste vingarnas par
Var morgon med jubel till himmelens fäste
Han sjunger mer ljuvligt ju högre hon får

När stormar och molnfär oss himmelen dölja
Då svingar han sig genom märker och grus
~~Tills dess i den fulla förklaringens timma~~
~~Han gränslöst skall jubla vid kärlekens fot~~
Då ilar han ovan de dimmar oss hölja
Och badar sig sällt i det strålande ljus.

Så är och den kristne i ödmjukhelsdalen
Han bygger sitt bo vid sin frälsares ~~fot~~ tron
Tills dess i den fulla förklaringens timmar
Han gränslöst skall jubla vid kärlekens fot

Lärkan.

D. dur 2/4 takt

Se lärkan han byggt i det låga sitt näste
Men svingar på lättaste vingarnas par
Var morgon med jubel till himmelens fäste
Han sjunger mer ljuvligt ju högre hon får.

När stormar och moln fär oss himmelen dölja
Då svingar han sig genom märker och grus
Då ilar han ovan de dimmar oss hölja
Och badar sig sällt i det strålande ljus

Så är och den kristne i ödmjukhelsdalen
Han bygger sitt bo vid sin frälsares tron
Tills dess i den fulla förklaringens timma
Han gränslöst skall jubla vid kärlekens fot.

Skogsblomman.

C-dur

Där växte en blomma vid granarnas fot
I skogen bland mossa och ljung
Den lilla knappt syntes vid jättarnas rot
Han stod därså älsklig och lugn
Säg fruktar du ej att i skogen stå gömd
När skuggarna kring dig stå vakt
O, nej ty jag aldrig av Herren är glömd
Han också på blomman ger akt.

Men önskar du ej att i drivhuset stå
Och dofta till människors behag
O, nej jag trivs bäst bland de ringa och små
Jag fäddes till skogsblomma jag
Men snart skall för vintriga stormar du dö
Du blomma som doftade nyss
Då slumrar jag in under täcket av snö
Och vaknar vid vårsolens kyss

Får läran hav tack lilla blomma så kär
Blir enslig och bortglömd min stig
Den hand som dig skapat min Faders ju är
Han vårdar sig även om mig
Fast ringa och liten är Herren mig när
Jag vandrar så lycklig och sällt
Var morgon mig bönen till Himmelen bär
Jag slumrar hos Jesus var kväll

Likt blomman jag slutligt skall vissna och dö
Men Frälsarens löfte står kvar
Fast stoftet är gömdt under täcket av snö
Är anden hos Gud i förvar
Och glad skall jag vakna däruppe en gång
När strålande morgon har grytt
Då blandas med änglar min jublande sång
När jordlivets skuggor har flytt.

3 maj 1917

Barndomsminnen.

c-dur

O. Jag mins en tid av lycka. I mitt barndoms sköna hem. Där jag ägde Fader Moder hem och stöd. Nu mitt barndoms hem är skövlat och jag gjuter mången tår. Sen av sorg och nöd min Moder blivit död.

O. ~~Mitt~~ Mitt hem. ~~Min moder kär. Jag kan inte leva då.~~ O. Mitt hem. Min moder kär Du gick bort ifrån mig här. Då min fader hän till krogen ofta gick. Nu jag irrar utan hem och värn. Ty mamma hon är död. Och min fader går till krogen med vårt bröd.

O. Jag mins en tid av lycka i mitt barndoms sköna hem. Då en älskad far och mor emot mig log. Ej min moder hördes klaga - Och min fader vänlig var. Tills han kom hån krogen och min moder slog. O. Mitt hem o. s. v.

O. Jag mins en tid av lycka i mitt barndoms sköna hem. Då jag hade mat och kläder

Ja än mer. Hu. Jag ryser det är kallt av kylan skälver varje lem. Har ej hem ej moder som emot mig ler: O. Mitt hem. Min moder kär. Du gick bort ifrån mig här. Då min fader hän till krogen ofta gick. Nu jag irrar utan hem och värn ty mamma hon är död. Och min fader går till krogen med vårt bröd

Giv mig hem. Ack giv mig åter fader. Moder om du kan. Se ett barns förtviflan. Hör det armas bön. Tusen röster höras ropa klaga bedja. Ingen ann. Kan förvägra dem. Än krögarns för sin bön. O. Mitt hem min moder kär. Jag kan icke leva här. Då min fader hän till krogen ofta går. Tag mig upp till hemmet ovan där jag slipper lida nöd. Gud. Min fader ty min moder hon är död

C70

Barndomshemmet.

Vid besök i barndomshemmet. Denna plats för mig så kär. Väcktes nästan glömd av minnen från den tid jag bodde där. Där den gröna trädgårds planen Dör den djupa gamla brum. Med den mossbevuna hinken som har läskat mången mun

Tastän främlingar har huset. Är dock allt som förr det var. När som barn jag sprang omkring här. Allt jag nu i minnet har. Där den mörka vindsrumstrappan. Där som barn jag var så rädd. Ser jag genom damm och dvärgnöt. Se där står min lilla bädd —

Strax jag drog dem fram ur skräpen. — Där den länge legat gömd. Då jag lyckte mig få höra. Toner av en sånggj glömd. Den min moder sjöng så ofta då jag ~~lyc~~ låg i denna bädd! Tyst nitt barn.

Du skall nu sova änglar vakar vid din bädd.

Som jag lyssnade musiken. Smög sig på mig som en vän. Och jag fördes till min barndom jag var barn på nytt igen. Men nu är det åter sängdags i den mjuka skymningen är jag vid min säng som fordom Bedjande vid mamas knän.

Kärleksfult hon handen lägger på mitt huvud nu igen. Och i sömnig ton jag söker läsa efter Herrens bön. Denna bön så skön och enkel Läspad vid min moders barm. Fader vår. Som är i himlen. Helgat varde här ditt namn.

Bönen slutat på min kudde. Med en godnattskyss jag är. Halft i sömnen jag nu beder. Gud som haver barnen kär. Men min moder böjd vid sängen. Beder innerligt och ömt. Hör min bön. Mitt

barn välsigna. Håll får världens flärd det gömt.

Men det är ju endast drömmar. Jag blir aldrig barn igen. Och min dyra kära moder är begraven längesen. Men förmaningarna kära ofta lyst uppå min stig. Från min barndom. Ja från vaggan de till himlen följer mig.

Visan om lilla Gull!

C-dur

Det vår en liten junker som sådlade sin häst sin häst sin häst
Med spårre uppå häl Han sådla den så väl
Med fjäder i sin hätt han sådla den så glatt
Och alla klockar ringde de ringde till fäst de ringde de ring de till fäst

Och alla hans små syskan de stodo där på tå på tå på tå. Den förste hette Kaj den andre hette Maj den tredje hette Trull den fjärde hette Gull och alla hade ögan så

C71

runda och blå så runda och glada och blå.

Och alla skulle hjälpa att Junker fick det bra så bra så bra. Och sadeln den höll Kaj och betslet det bar Maj, Och tyglarna höll Trull men lilla lilla Gull fick ingenting att hålla och intet att ha fick intet nej intet att ha

Och lilla Gull hon snyftade hon grät och hon grät hon grät hon grät. Och klädningen blev vät Av bara bara grät, Och förklät vart en fläck Av alla tårars bäck, Och alla blommar tyckle att sorgligt det lät att sorgligt ja sorgligt det lät.

Och alla blommar sade: "Kom hit och plocka mej ta' mej, ta' mej, Vår lilla Gullevän skall strax bli glad igen. Kom söta lilla du kom hit och plocka nu. Kom hit så skall vi trösta så trösta vi dej så trösta så trösta vi dej

Och lilla Gull hon plockade tillsfamnen blev full så full så full. Hon plocka i sin kjal

Krusmynta och viol Och strån och gröna blad Och sen så vart hon glad. Och glömde sina tårar och log lilla Gull då log jå då log lilla Gull.

Och Kaj och Maj och Trull och Gull de bunda en krans en krans en krans. Den skulle pållen ha Den passa 'riktigt bra. Vid örat en bukett, Nej se, Nej se så nätt och en som skall bindas vid pållens långa svans och en som skall pryda hans hals.

Och sen en sådan fäle och se min vackra häst min häst min häst. Och tack du lilla Gull och tack du lilla Trull och tack du lilla Maj och tack du lille Kaj. Nu syns de ja nu syns de jag rider till fäst Nu syns de jag rider till fäst.

G. dur

Lakta (g) på mörkblå våg. Gungar min lälla (d) båt
Jagad av vinden stilla fart. Över lagunens (g) peglklart
Kärlekens blomma ler. Himmelskt (c) du mot mig ser

Lycklig och säll (g) här jag din röst Kom luta (d) dig till mitt (g) bröst

---

Lycklig jag var den tid, Då jag ägde kärlekens frid
Kärleken är så kort så kort Ljuvaste blomman viss-
Snart står blott stängeln kvar. En smärtsammare kärlek det var
Den kom och den gick men ända jag fick en tjusande kärleks blick

---

Hoppet det slocknar ej. Jag kan ej glömma o nej
Svårt är att glömma ögon blå. Jag ser dem alltid framför mig stå
Ljusgula lockars svall. Lindas kring svanvit hals
Tårsvinn och färglöm En tjusning så öm
Jag såg i ditt ögonpar.

Bliv min!

Jag vandrar som i drömmar hän
Mot paradiset styr jag nu
Där väntar mig en ängel vän
Den ängeln älskade är du
Dallra silvermåne klara
Sjung du trast och drilla

Susa gärna vindsom låter
Lätta vågor fly med strömmen
Och nu först i drömmen
Dig min älskling ser jag åter
Ack stråla du min sol och brinn
Skänk lindring åt mitt kvalda sinn
Jag längtar till din kärlek bliv min
Så är världen min.

Fast ~~tanken~~ tanken hän mot molnen styr
Där nattens stjärnor tindra matt
Blott dig jag ser varthelst jag flyr
Jag tänker på dig dag och natt
Ty min kärlek är du varden
Du mitt allt på jorden
Du är lyckan du är livet
Bort till dig på kärleksvingar
Jag mig hänrykt svingar
Allting genom dig blev givet
Ack stråla du min sol och brinn
Skänk lindring åt mitt kvalda sinn
Jag längtar till din kärlek bliv min
Så är världen min.

A.W. Wöbbelin 5 aug. 14

Hos Mor Malena

G dur

Gamla Mor Malena, Lever så allena
I sin lilla stuga vid den stora skogens bryn
Hela dagen strävar, Hon medsina vävar
Som hon sätjer sin på marknaden i byn

Men kring hennes stuga gröna lindar buga
Och vid knuten doflar det av blommande jasmin
Vita tusenskönor, Granna blomsterbönor
~~Doftar~~ Frodas där i kapp med fönstrets balsamin

Löjtnantshjärtan fina. Invid väggen skina
Guldgult ringblom mikar mot en stormhatt stolt o tak
Men i färger många. Och med grässtrån långa
Prunkar lilla stugans mossbevuxna tak

Sädesärlan trippar. Lustigt stjarten vippar
Abellan gräs och blommar på den smala gangens sand
Och med fru och ungar svalepappa gungar
Kvittrande förstånd på takets grona rand

Gamla mor därinne. Med sitt glada sinne
Dunkar i sin vävstol till dess helgmåls klackan
Då på vävstols trampa slutar hon att stampa slår
Lilla mor Abalina ut i täppan går

Aftonsolen lyser, Gunnar går och myser
Vattnar alla blommar ur sin kanna vid och grön
Stöder dem som falla Pratar med dem alla
Sätter sig till sist och går sin aftonbön

Brillorna på näsa Att hon rätt kamlösa
Lilla mor på trappans sten med boken i sitt knä
Läser tyst och stilla, Abedan finkar drilla
Vinden susar blid och sval i björk och lindeträ

Många kanske mena Gamla mor Abalina
Har det svårt och tungt och märkt uti sin fattigdom
Men det tror jag inte Och det har hon inte
Han är nöjd och rik och täppan står i blom

(74

En vintersaga.

G. dur

Fru Maja täcktes skicka
Sitt minsta tilla bud hit opp
En klarögd liten flicka
Med sippar bla i knopp
Han hade hela famnen full
Av barnaprojd och solskensgull
Och snön smalt bort i hennes spår
Och det var nästan var

Tängens slitna tröja
Han satte gyllne knappar tätt
Och björken fick en stöja
Av luftigt violett
Nog visste jag på sunnanstrand
Att det var vår i Sverges land
Å kära ni goddag goddag
Sjöng lärkan här är jag.

Men sälgen så försiktigt
I pälsrock klädde sina små

Och menade helt viktigt:
"Än kan man vinter få"
Men vårens lilla flicka satt
på gärdesgårn och log så glatt
Och bäcken sjöng i solens glans
Ó myggen gick i dans

Men långt, långt bort i fjällen
Där bodde vinterns barske kung
Mörk som decemberkvällen
Och gammal stel och tung
"Det kanns, som skulle snön ha smält
Det doftar styggt från gröna fält
Jag ser fru Maja rent av går
Och tror att det är vår!"

Om blott jag hade stannat
Och vaktat själv mitt vita land
Men hon skall se på annat
Stark är kung Vinters hand
Jag skickar ned en liten en
Min minsta pys på flinka ben

Hon skall få bud om att jag finns
Jag känner nog min prins

Och svept i snästormskappa
På nordanvindens breda rygg
Han lyftes av sin pappa
Och satt där käck och trygg
Och snabbt på majestätets vink
Han sprängde som en norskens blink
Fram över berg och stätt och sjö
Och höljde allt i snö.

Då vardt det slut med solen
Med gräs på äng och blom i knapp
Där prinsen ifrån polen
Drag fram i vildt galopp
Ack himlen stod så tung och mörk
Och snön låg tjock på asp och björk
Och vårens lilla flicka frös
Och hostade och nös

Den lilla gröna kjolen
Som vävts av grässtrån sen i fjor
Och tröjan av violen
Och tunna näverskor
Och krans i håret det var allt
Det blåste, hu, så rysligt kallt!
Fru Majas flicka satt och gråt;
Säg undrar du på det?

'Vad är det männ' som låter
Så sorgefullt? sad vinterns prins
Det är vist en som gråter
Jag undrar var hon fins!"
Så fick han syn bland is och snö
På vårens frusna lilla mö
"Å, kära du, gråt inte, säj,
Om jag kan hjälpa dej!"

Han tog sin vargskinnströja
Här skall du få, min lilla vän
Nu skall det inte dröja
Förr'n du blir varm igen

Jag gnider händerna se så
De ära frusna rakt och blå
Du är ju riktigt sommarklädd
Nej, var nu inte rädd

Hans friska anlet lyste,
Hans kind var äppelröd och rund
Och vårens flicka myste
"Tack jag blir bra på stund"
Två klara ögon laga milt
Mot vinterns käcke lille pilt
— "Säg kan du lägga is på sjö?
— "Säg kan du smälta snö?

Och han begynte prisa ~~sin~~
Det underbara norrskensland
Han sjöng sin blåsipps visa
Och böljans sång vid strand
Och bäst hon sjöng smalt drivan hän
Det droppade från svarta trän
~~Där susade från svarta trän~~
Där susade ~~från~~ en daftfydd vind
Kring pysens röda kind.

"Vad är det? Vej se solen
Se solen där, och skyn står blå
Sad' prinsen ifrån polen
Då får jag lov att gå
Farväl du lilla solskens vän
Till nästa år vi ses igen
Han kyste bort en sista tår
Och det vart rikligt vår

Lyssna och hör

C. du c

Härligt nu skallar frälsningens bud g
Syndare kallar Herren vår Gud c
Kallar och hälsar F stora och små
Att han dem frälsar evigt också g

Syndare skynda frälsningen tag
Varföre synda ännu en dag
Då du kan bliva syndarna kvitt
Gud kan dig giva frälsningen fritt

Undan du löpte Trälsaren god
Fastän han köpte dig med sitt blod
Löp då ej längre, fly från din stig
Trängre och trängre blir det för dig

Aldrig i världen blir du förnöjd
Synden och flärden ha ingen fröjd
Men om du smakar blott på Guds frid
Lätt du försakar världen alltid

Salig i nåden salig i strid
Salig i döden salig alltid
Det får du vara om du blir frälst
Sen kan du fara hem när som hälst.

Där var dans bort i vägen.

Av. Gustav Fröding

Där var dans bort i vägen på lördagsnatten
Över nejden fick låten av spelet och skratten
Det var tjo, det var hopp, det var hej
Wils Utterman token och spelemans fanten
Han satt med sitt bälgspel vid landsvägskanten
För dudeli dudeli dej!

Där var Bolla den präktiga Takeneflickan
Hon är fager och fin men har intet i fickan
Hon är gäcksam och skopsam och käck
Där var Kersti den trotsiga vandrande vilda
Där var Finnbacka-Britta och Kapa och Filda
Och den snudiga Maja i Bäck

Där var Petter i Torpsta och Gusten i Backen
Det är pojkar som orka att kasta på klacken
Och att vischa en flicka i skyn
Där var Flaxman på Torpet och Wiklas i svängen
Och rekryten Pistol och högvattaredrägen
Och Kall-Johan i Skräddarebyn

Och de hade som brinnande blånar i kroppen
Och som gräshoppar hoppade Rejlandshoppen
Och i stenar och klackar det small
Och rockskärten flaxade förkläden flängde
Och flätararna flöga och kjartlarna svängde
Och musiken den gnällde och gnall

Över nejden låg tindrande stjärnfagernatten
Det låg glimtande sken över skvalpande vatten
I den lövskogsbekransade sjön
Det kom doft ifrån klövern på blommande vallar
Och från kådiga kottar på granar och tallar
Som beskuggade kullarnas krön

In i snåret av björkar och alar och hassel
Vardet viskand snack, det var tissel och tassel
Bland de skymmande skuggarna där
Det var ras, det var lek, över stockar och stenar
Det var kutter, och smek under lummiga granar
Will du ha mig, så har du mig här.

Och en räv stämde i den lustiga låten
Och en Uv skreh Uhu ifrån Brynbäslåten
Och de märkte men de hörde det ej
Men uhu hördes ekot i Getberget skria
Och till svar på Wils Uttermans dudelidia
Kom det dudeli! dudeli! dej.

Den vansinnigas ljusa mellanstund.

I dyster sällt dit solen aldrig skickar
Igenom gallrets fönster sina blickar
Jag ser en vissnad ros en bleknad stjärna
En sorgens tärna

I hennes öga ingen glädje strålar
Och hennes kinder ingen rodnad målar
Kring hennes läppar inga läje leka
De ära bleka

"Wi så?" Jag frågar och hon själv hörs svara
Hur skulle glad och sällt man kunna vara

C79

När man har lidit så som jag på färden
Igenom Världen.

En gång då lyste jag av fröjd och fägring
Av himlen själv då var mitt liv en hägring
Jag älskade blev älskad men den tiden
Är ~~m~~ förliden.

Ty han, han svek sin tro bröt sönder ringen
Vad jag då led, o, detta känner ingen
Till slut allting blev ~~mörkt~~ nätt förståndet flydde
Ej morgon grydde.

Ja, hoppet dog och hjärtat blev en öken
Mitt inre blev men uti detta töken
Förnuftets ljus blott under korta tider
En stråle sprider.

Men det är grymt ty då jag åter känner
De förra kval i hjärta mitt det bränner
Jag eljest dock hans otro kan förglömma
Mig lyckligt drömma

Så kom o, vanvett må din flod fördränka
Allt vad jag eljest måste minnas, tänka
Men helst av allt jag likväl önska skulle
En grönklädd kulle.

Arholma-Valsen.

Nordanstormar vänden
Stilla stjärnor tänden
Lysnen till legenden
Om Arholma ö.
Vindens stilla klagan
Vill i vågor jaga'n
Vemodsfulla sagan
Om Arholma ö
Mång tusen stormar i brusande hav
Slungat de lihäckliga skalen i kvav
Sjungit sin sång över vaggande grav
Kring Arholma Ö.

Ödets nornor spinnen
Med Vemodsfulla sinnen

Sagofulla minnen
Om Arholma ö
Hur i tidens gryning
Nordanvågens dyning
Lekte Tordöns flyning
Vid Arholma ö
Då sjöng musiken en ami melodi
Sjöjungfruns klagan och havstrolleri
Striden om människoöden däri
Vid Arholma

Mången natt vid stranden
Syntes människoanden
Vinkande med handen
Mot Arholma ö
Då fick människoanden
Högre makters maning
Fyren fick sin daning
På Arholma ö
Sen har den sörjande anden fått ro
Vågorna söka vid stranden sitt bo
Sjömannen sjunga om kärlek och tro
På Arholma ö.

Tack för nordanbruset
Tack för granskogssuset
Tack för blänkfyrsljuset
vid Arhalma ö.
Tack för gång i skogen
Tack för dans på logen
Falk för sången trogen
Om Arhalma ö.
Abäng tusen stormar i brusande hav e.t.r.

Min egen lilla sommartrall.

Nu är det sommar nu är det sol
Nu är det blommar och blader
Och grönt det lyser varenda kjöl
Var pojk och flicka är så glader
Då får man glomma båd' sorg och nö'
Då får man sjunga och skratta
Då får man träffa sin lilla mö
Då får man tjansa hela natta
Hejsan jag är så innerligt glad
Så att jag kunde springa åstad
Och kyssa tjuga flickor i rad
Utan att hämta andan.

(81)

När spelman kommer och polka går
Då blir det fart uti bina.
Och bladet brinner och hjärtat står
Så grubligt gjuvligt vill jag mena
Då kan man känna vad livet är
Bland rara flickar och blommar
Då kan man känna att man är kär
Då kan man känna det är sommar
Hejsan jag är så innerligt kär
Sej flicka får jag ta dej så här
Långt i skogen jag dej nu bär
Där bara månen ser oss.

När allt är stilla och allt är tyst
Och skogens blommar de sova
Och flickans läppar som nyss jag kysst
Vad tror ni väl att de mej lova
Jag säger ej vad de lova mej
Men fråga månen som lyser
Han ser ju allt men hon skvallrar ej
Hon bara ler i mjugg och myser
Hejsan jag är så innerligt trött

Nu skall vi sova sova så sött
Aftonen han lyser lyser så rätt
Lyser i sommarnatta.

Min Moder!

Som barn jag minns min moder gåt
Så mången bitter tår
Min dårskap och olydnad gav åt henne bittra sår
Sen hon till himlen flyttat ack hon ofta saknad är
O, säg min moder att vi mötas där.
Säg att vi mötas där
Som svar på böner här
O, Jesus denna hälsning henne bär
Säg att vi mötas där
När striden slutad är
O säg min moder att vi mötas där.

Fast ofta jag gick vilse hon var alltid snäll och god
Så tålig mild och kärlekspull mer än jag då förstod
Hon villigt deltog i min barndoms sorger och besvär
O, säg min moder att vi mötas där. Säg att.

4/ Att skyndsamt komma hem mig nådde så en dag ett bud
Min moder skulle skiljas hädan och gå hem till Gud
Då lovade jag söka Gud och tjäna honom här
O säg min moder att vi mötas där. Säg att e.t.

3. När sen mitt hem jag lämnade i världen vid frog ut
Av sorg min moders hjärta nästan krossades till slut
Och dag och natt hon bad: "Beskydda honom Herre kär"
O, säg min moder att vi mötas där. Säg e.t.

Vi hade så mycket att säga varann!

Som barn jag dig bar över grönskande fält
När som vårsalen högt uppå fäslet brann
Bland sippar som ljuvt sig kring tuvarna stället
Vi lekte med fröjd under himmelens tält
Vi hade så mycket att säga varann.
Så mycket att säga varann.

Snart växte du upp till en jungfru så skön
Ditt anlet allt ljuvare fägring vann
Du mätte mig hult invid hullens krön

Jag rodde dig kring på den blånande sjön
Vi hade så mycket att säga varann!

I skogen vi vandrade hand i hand
När som kvällsolen högt uppå fästet brann
Vi dröjde vi bäckens porlande rand
Och drömde om lyckans vinkande strand
Vi hade så mycket att säga varann!

Och när du en kväll i din bruddräkt stod
Jag hela min sällhet i livet fann
Då brann det så sjudande varmt i mitt blod
Jag famnade dig under tårarnas flod
Vi hade så mycket att säga varann!

Helt nyss jag dig bar i från hemmets härd
Över Grönskade fält när som kvällsol brann
O, finge jag följa dig blott på din färd
I din öppnade grav ibland blommarnas gård
Vi hade så mycket att säga varann.

C.83

Fredssång

Varför skola människor strida
Varför skall det flyta blod
Varför skall så många lida
Blott för några övermod
:: Freden är och skall förbli
Livets högsta poesi. ::

Alla äro vi ju lika
Födda utav samma ätt
Såväl fattiga som rika
Ha vi samma mänskorätt
:: Varför skall den starke då
Så den svage nederslå? ::

Varför skilja man från maka
Varför röva moders stöd
Varför skall de små försaka
Blott för kriget dagligt bröd
:: Läggen alla vapnen ned
Låt oss slula evig fred. ::

Barndomshemmet!

G. dur.

Där som sädesfälten böja sig för vinden
Och där mörkgrön granskog lyser över dem
Syns den lilla röda stugan invid linden
Som i forna tider var mitt barndomshem
Det var sol och sommar över gröna hägar
När som artonårig jag därhemma var
Och de minnen som står kvar från dessa dagar
Är det bästa och det vackraste jag har.
I från landet uti väster tanken glider
Till det gamla kära Sverge då och då
Fast det nu har svunnit många långa tider
Barndomshemmet har jag aldrig glömt ändå

Jag är gammal och nu lever jag på minnet
Av mitt hem och mina vackra drömmars land
Vad som fordom brukar fängsla barnasinnet
Står så tydligt för min inre syn ibland
Uti hemmet fick jag allt vad jag begärde
Jag förstod det kanske ej förrn jag blev stor
Och föräldrarna mig levets goda lärde

Nu de borta äro både far och mor
I från landet e.t.c.

Och min flicka sen det fanns ej hennes like
Hon var solen i mitt liv när jag var ung
Nu hon sover tungt i dödens kalla rike
Jag står ensam kvar och världen syns mig tung
Och jag längtar hem och grijser vandringsstaven
Men mitt lyckohem är endast en schimär
Nej här ute skall jag bäddas ner i graven
Långt från hemmet och från dem jag haver kär
I från landet e.t.c.

Under Paris Broar

Det var engång – så sagan är
Solen sken så klar
Och blodet brann och han var kär
Och hon blott sjutton var
Det var en gång
En sagans sång
Allt vad en saga kan bli
Det var en gång då kvällen lång
Jublande nynnade vi
Det var en vårens kväll
En kväll i valkra maj
Säg minns du när björkarna doftade vår
Hur vinden smekte dill guldgula hår
Och blommar som jag bröt
Till kransen som du knöt
Vår lyckokrans i den skymnande kväll
En kärlekens kväll i maj

Han var en ung och käck student
Nyss fyllda nitton år
Han var en tas som aldrig känt
En kärleks ljuva vår
En aftonstund i grönan lund
Mötas de första gång
Nu hand i hand i lyckoland
Sjunga de kärlekens sång
Det var en vårens

Men ung blir gammal – åren gå
Även ros or då
Och snart nog mörkret faller på
Och det blir höst och snö
De unga tu som gamla nu
Vänta på slutet en gång
Men då ibland med hand i hand
Minnas de kärlekens sång
Det var en vårens kväll etc.

8 juli 17.

Tusen rosor röda

Paplo mins du än vår gamla vals
Den som du sjöng då du mig kyste första gång
Om jag mins min älskling inte alls
Och vilka minnen vakna ej vid denna sång
Du förde mig jag viste ej vart hän
Vi gingo under jaskens gamla från
Ingen såg oss då nej i en berså
Man bör ej vara mer än två
Tusen roser röda runtomkring oss glöda
Doften förs av aftonvind och vi lyssna kind mot kind
Rosenkalkar sjunga om vår kärlek unga
Vad de viska till dishe blott du och jag det vet

Ljupt i hjärtat inne än jag bär
De ord du mig då jag råkte dig min mun
Och det var väl sligt nånting så här
Låt mig få hejda tidens flykt blott en sekund
Och det var en dröm och lyckan svann
Blott tomhet vid din sida här jag fann
Lyckan flyr min vän kommer ej igen

C86

Ej hjälper det att jag är den
Tusen roser röda runtomkring oss glöda
Doften förs av aftonvind kind ej lutas mer mot kind
Rosenkalkar sjunga om din sorg den tunga
Röda rosor vissna bort rosernas vår är kort.

Blomsterflickan.

Ensam i världen sorgsen hon står
Ser utåt gatan tarkar en tår
Bäjd under sorgen sjukdom och nöd
Knappast för dagen äger hon bröd
I pattar och trasor hon länge sig klätt
Sin fader och moder hon aldrig har sett
Nu står hon så ensam båd vinter och höst
Och höjer så sakta sin darrande röst
Köp blommar köp blommar köp rosen så röd
Från morgon till afton vissnar och dör.

Ändligen nalkas på gatan ett par
Blommar de köpa pengar hon har
Aben vem var honom hans röst låt bekant

I nästa sekund har hon kastat hans slant
Sen sjunker hon samman och hjärtat det slår
Ett minne har vaknat från ungdomens år
Det var ju för honom hon offrade allt
Nu får hon det ångra i tusendefalt.
Köp blommor e.t.e.

Hon var dansös och skördade guld
Den tid da lyckan var henne huld
Då var hon älskad; lyckliga tid
Nu har hon endast sorger och strid
Ungdomens fägring den varar så kort
Som blomman den doftar och sen faller bort
Warendaste aftan vid teatern hon står
Och säger till envar som förbi henne går
Köp blommar e.t.e.

Köp blommar köp blommar köp rosen så röd
Från morgon till aftan är vissnad och död
En gång i tiden var jag som den
Sjutton år gammal fann jag en vän
Wi svärmade ofta i ungdomens år

Jag brud skulle bliva så snart det blev vår
Då svek han sitt löfte fast trogen hon var
Nu står han så ensam med barn utanfar
Köp blommar e.t.e.

Ensam jag satt med min gosse så kär
I kammaren på vinden med kinden så när
Då han var sjuk jag vakade öm
Han var mitt allt min kärleksdröm
Maskinen jag trampade dagar och natt
Sen måste jag lämna min dyrbara skatt
En morgon. när Herre min Karl lad på bår
Det var nog det värsta jag fallt mången tår
Köp blommar e.t.e.

Nu är jag gammal håret är grått
Med arbets krafterna har jag det smått
Händerna darra jag är ett flarm
Å vad jag längtar efter mitt barn
Snart klockarna ringa i himlen mig in
Då först får jag ro i mitt upprorda sin
Till vila igraven man lägger mig mig ned
Och ingen mig saknar jag har ingen vän
Köp blommar!

Lys som en fyrbåk.

D. dur

Stå ej vantande att större ting du gära må
Underskatta ej vad som är när
Vardagslivets många småting gudstjänst är
Lys som en fyrbåk där du är. Också
:: Lys som en fyrbåk där du är ::
Någon kan bli räddad undan bränningar och skär
Lys som en fyrbåk där du är.

#

Bruka gåvorna som Gud dig gav uppåtrans fält
Då skall Jesus städs dig vara när
Dela ut av livets bröd där Herren Gud dig ställt
Lys som en fyrbåk där du är. Lys som en

#

Där finns skuggar du kan skingra på en ödslig stig
Där fins prövningar och sorg som tär
Där finns bördor än att lätta låt ej hindra dig
Lys som en fyrbåk där du är
:: Lys som en fyrbåk där du är ::
Någon kan bli räddad undan bränningar och skär
Lys som en fyrbåk där du är.

Solsken.

G. dur

Det är solsken därborta på kullens topp
Det är solsken i skogens blyn
Det är solsken i glödande rosenknopp
Och på guldstänkta lätta skyn
Är det solsken min vän i ditt hjärta?

#

Det är solsken på dröjande molnets rand
Det är solsken på berg i dal
Det är solsken på gräset vid vägens kant
Och i pärlor förutan tal
Är det solsken min vän i ditt hjärta.

#

Har en stråle av liv ifrån nådens sol
Länkt sig ned i ditt hjärtas djup
Har en blick på Guds lamm från hans nådastol
Gjort din väg genom öknen ljuv
Då är solsken min vän i ditt hjärta.

#

Då varhälst du går fram sprider kärleken
Blir du Frälsarens sändebrev
Som kan uppenbart läsas av var och en
Vad han själv med sitt finger skrev
Då ett solsken du blivit i världen.

#

Detta solsken med kraft djupt i nattsvart bo
Tränger ljuvligt och stilla ner
Bringar sällhet och frid giver himmelsk ro
Medan Herren sin nåd oss ger
Giv oss mera o Gud av ditt solsken.

Säg håller du något utav mig?
Toivo

Säg håller du något utav mig?
Du flicka som fagrast jag såg?
Säg tänker du något uppå mig?
Du endas om lekt i min håg?
När varmast det klappar ditt hjärta
Säg klappar det något för mig?
Av rosor som skönnerten plockat
Skall någon du strö på min stig?
La la la la, lallalala, lallalalalalala!
Lalalala, lalalala, lalalalalalalala!

Om något jag håller utav dig?
Så barnsliga frågor! Åh nej!
Om något jag tänker uppå dig,
Du tok? Nej det gör jag då ej!
Men ägde jag tusende rosor,
Dess törnen jag plockade av,
Och sedan med blödande fingror
De loftande blad jag dig gav.
Lalalala.

Och ägde jag tusende hjärtan,
För dig blott de slogo ändå.
En bild blott i drömmande längt
De ömt skulle gömma uppå
Jag håller ej något utan dig,
[illegible] ej [illegible] alla mig kär.
Jag [illegible] ej [illegible] uppå dig,
[illegible] endaste tanke du är.
[illegible]

#

Folkets hus kapell. Av Bengtsson

När tonerna [illegible] från vårat kapell
Och bifallets åskor de rulla var kvällt
Se flickorna längtande skickar
Oss ömma och tränande blickar
Fast dansen är slutad de klappa ändå
Och ser ni hur trögt ifrån banan de gå
Det stundom kan höras ett längtans [illegible]
Från flickornas läppar: Ack ja.

C90

Refr: Jag liksom aningar har
Jag anar vilket som drar
Det har ingen fara
Det är till oss kära
Som flickornas blickar de gå
Det viskas båd' här och där
Jag i de tre är så kär
Vi stiliga pågå
Ack om vi blott vågå
Att ge er en slåt eller två?

#

När Kata hon kastar på Axel en blick
Hon suckar och tänker: O, Gud den som fick
Jag lyckligt och sätt skulle bliva
Om jag honom en slåt finge giva
När Tea hon fryser om fingrarna sen
Hon sitter och känner på Fritz Johnssons skin
Hon böjer sitt huvud emot Bengtssons arm
Och kännersig underligt varm. Refr.

Såpbubblor.

Längtande jag drömmer var dag
Om lyckans fagra land
Luftiga slott skimra i blått
På en förtrollande strand
Slottet är byggt av koraller
Pärlor och ädla kristaller
W Refräng
När jag blåser lätta bubblor
Tindrande mot himlen blå
Segla på färd speglar en värld
Dit mina lysta tankar gå
Men lyckans drömmar mista
Snart sin färg och glans
Liksom mina bubblor brista
I sin första lätta dans.

#

Snövit sjasmin blekrossmarin
Kransar mitt slotts kupol
I drömmars älv glider jag själv
Fram i min gyllne gondol

C91

Solen i fjärran han skiner
På slottet av guld och rubiner.
Refräng.

:/: Som stjärnorna på himlablå (mel. tjörnoisen
De para se par om par :/:
Så ska både du och ja nim vän jojo jaja du min vän
Uppa vår bröllopsda!

:/: Som stjärnorna på himlablau
De längta te sitt bo :/:
Så längtar ja te de min vän jojo jaja de min vän
Var timma och var stunn.

:/: Tro inte du ja krusar de
Fast ja ä fattiger :/:
För Gud kan ljälper me ändå jojo jaja me ändå
Om ja det honom ber

Min lille vän mitt rosenablå!
Nog sorger ja för de
För se du var min bäste vän jojo jaja bäste vän
Näst Gud i himmelen

Och om du en gång gifterde
Så bortglöm aldrig me
För har gång du på me ser jojo jojo på me ser
Du säkert ångrar de.

Barnatro. D.-dur

Har du kvar din barnatro
Ifrån hemmets lugna bo?
Kan du bedja än som förr du alltid bro
Gud som haver barnen kär
Se till mig som liten är
Gamla mor da känner sig så nöjd och glad
:/: Barnatro. barnatro
Till himmelen du är en gyllne bro :/:

Du har kanske vandrat kring
Runt om hela jordens ring
Och i fjärran land du sökt att lyckan nå
Du har grålit mången gång
När du hört en gammal sång
Som du minnes ifrån hemmets lugna vrås Barnatro.

Likt en seglare i hamn
Blev du lugn i modersfamn
Ömt hon smekte dig och sjöng om himlens land
Hennes stämma blev så varm
När du låg vid hennes barm
Hon din framtid lade trygg i Herrens hand.

Du blir lycklig [illegible]
Om du öppnar hjärtats dörr
Barnaårens gällhet åter bliver din
Uti himmelen blir fröjd
Och du själv blir glad [illegible]
Du kan sjunga sen med jubel i ditt sinn.
Barnatro, Barnatro e.t.c.

C92

C93

En visa om Malmö slakthus.

1) Nu ett slakthus har vi fått kovan, går kovan går,
Och som stämplar allt i blått kovan gar kovan går
Man ostämplat kött försälja
Ej nu får kan jag förlalja
Kovan kommer kovan går
Lycklig den som stämpeln får.

2) Om man skaffat sigen gris kovan går kovan går
Får man ej på vanligt vis kovan går kovan går
Den till evigheten skicka
Och helt non-chalant den sticka.
Kovan kommer kovan går
Lycklig den den som stämpeln får.

3) Hvett kräk som själv har dött kovan gar kovan går
Får ej säljas hackat kött kovan går kovan går
Om man gjort en liten början
Konfiskeras hela smörjan
Kovan kommer kovan går
Lycklig den som stämpeln får

4) Runda stämpeln den är bäst kovan går kovan går
Den fyrkantiga härnest kovan gar kovan går
Men om tvåan står inunder
Brr da är det något funder
Kovan kommer, kovan går, Lycklig den som stämpeln får

5) Trekantstämpeln jojomen, kovan går kovan går
Den är allt en härlig den, kovan gar kovan går
Den som detta kött vill äta
Får aromen allt förgäta
Kovan kommer, kovan går, Lycklig den som stämpeln får

6) Som ett faktum skall det stå, kovan går, kovan går
Köparna betala få, kovan går, kovan går
Stämpel, färg och undersökning
Ja det är en fin tillstökning
Kovan kommer, kovan går, Lycklig den som stämpeln får

7) Man på fläsket M. K. B. kovan går kovan går
Vill i regeln gärna se Kovan gar kovan går
Hunars görs det sura miner
För det fullt är av trikiner
Kovan kommer kovan går lycklig den som stämpeln får

Snälla Gubben

Snälla gubben han hade en käppoch en
Där han vaktar små far och smålamm
Men han lade sig att sova på ängen en stund
Strax kom vargen den stygga då fram
Stygga vargen från skogen han kom på vårt fält
Han vill göra det fulaste spratt